

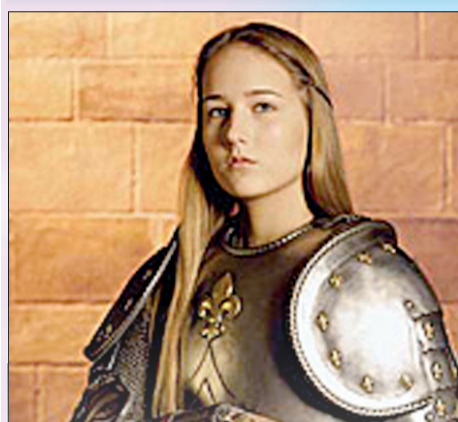
ВІЧНИЙ СКАРБ

№ 11 (104)
ЛИСТОПАД
2011

ЩОМІСЯЧНА
ХРИСТІЯНСЬКА
ГАЗЕТА

Не самим хлібом житиме людина,
але кожним словом, що виходить з Божих уст (Матвія 4:4).

Марія
Дюранд

3

Десять Божих Заповідей
дієві і сьогодні

6

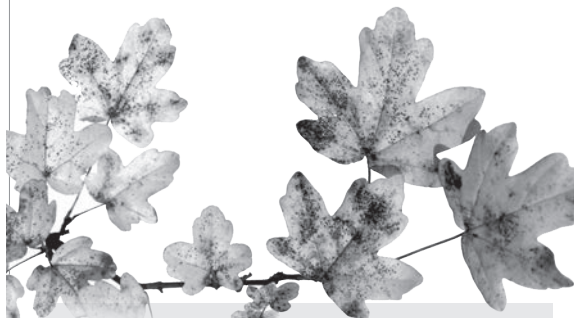
Що мені подобається
в євреях?

8

Кавомани

11

Счастье

Как луч, летящий сквозь ненастья,
Приходят мысли и ко мне.
Какое это все же счастье
Жить с верой в Бога на Земле!

И хоть случаются невзгоды,
Но хочется безмерно жить!
И мы за прожитые годы
Должны Творца благодарить.

Беда тебя пусть не тревожит —
Все за тебя решает Он.
Проси — и Он тебе поможет,
Молись — и будешь ты спасен.

И вечно жизнь твоя продлится,
А грусть рассеется, как дым,
И ты тогда, как говорится,
Жить будешь вечно молодым.

Все это будет как награда
В Его деянии святом.
Лишь только верить в Бога надо,
И все уладится потом.

Мы — как зерно, что в поле сеют,
Которое в свой срок сгниет,
Но только солнышко пригреет —
Оно сквозь землю прорастет.

И вновь в зерно преобразится
У всех счастливых на глазах.
И бесконечно будет длиться
Жизнь всех спасенных в Небесах.

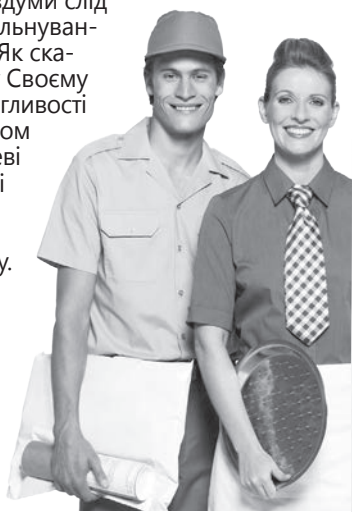
■ **Иван СКОКОВ,**
г. Киев

Час пильнувати і працювати

«Отже, ви знаєте час, що пора вже нам від сну прокинутися. Бо тепер спасіння ближче до нас, ніж тоді, коли ми повірили»

(Римл. 13:11).

У нашому світі знайдеться справа для кожного. Господь гряде, і ми маємо очікувати Його не в бездіяльності, а в пильнуванні та праці. Ми не повинні проводити весь свій час у молитовних роздумах, але й не повинні гнатися, поспішаючи і працюючи так, ніби від цього залежить, чи потрапимо ми на Небеса, водночас нехтуючи власним зростанням у благочесті. Роздуми слід поєднувати з пильнуванням та працею. Як сказав про це Бог у Своїм Слові: «У наполегливості не лінуйтеся, духом палайте, Господеві служіть». Світські заняття не повинні витісняти служіння Господу. Душа потребує багатства Божої благодаті, а тіло потребує фізичних вправ, аби працювати для поширення Євангелія Христа.

**«Стань, сонце, в Гів'оні, а ти, місяцю, у вайялонській долині!»
(І. Нав. 10:12).**

І сонце стало...

У 10-му розділі книги Ісуса Навина описується битва ізраїльтян з коаліцією язичницьких племен біля гори Бет-Хорон. Подібних боїв в історії давнього Ізраїлю було багато, але цей відрізнявся від усіх інших, і навіть не лише тих, котрі вів ізраїльський народ, але й від усіх наступних в історії. «І не було такого дня ані до того, ані після того, в котрий Господь так чув би голос людський. Бо Господь воював для Ізраїлю». Справді такого дня не було ніколи. Бо в той день, згідно з книгою Ісуса Навина, «і сонце стало на половині неба, і не поспішалося заходити майже цілий день» (І. Нав. 10:13), тобто того дня, з людської точки зору, сталося призупинення часу майже на добу. Цілоком зрозуміло, що критики Біблії та не утверджені у вірі або з намішкою, або з недовірою ставилися до цього місця Писання, кажучи, як і в багатьох інших випадках, що це образний вислів, який не має під собою реальної основи. Але історія вкотре

спростувала ці висловлювання, підтвердивши правдивість Біблії.

І був такий день

Це питання розглядали багато вчених, серед яких і американський професор Тоттен. Після тривалих досліджень він опублікував математичні обчислення, обґрунтовані астрономією, в яких довів, що Сонце, Земля й Місяць одного разу знаходилися в такому положенні, як його описав Навин. Далі з математичною точністю він довів, що до історії було додано двадцять чотири години, поява яких незрозуміла. Астроном королівської обсерваторії у Гринвічі Мандер, роблячи незалежні розрахунки, визначив, що в часи Ісуса Навина до історії були додані двадцять три години і двадцять хвилин, що повністю підтверджує Біблію, де сказано, що сонце «не поспішалося заходити майже цілий день». Однак у загальному розрахунку було доведено, що до історії додано повні

двадцять чотири години. І тут пояснення вченим знову дала Біблія, бо в 2-й книзі Царів 20:8-11 читаємо про те, що Бог дав царю Єзекиї ознаку, у результаті якої тінь на сонячному годиннику повернулася назад на десять ступенів, що дорівнює якраз сорока хвилинам. Існування «подвійного» дня доведено не лише математиками, а й астрономами. У літописах і скананнях інших народів, що стосуються часів Ісуса Навина, також це засвідчено. У Давньому Китаї збереглися літописи, які свідчать про те, що був день, рівний двом, у часи правління імператора Іо. Корінні мексиканці, нащадки давньої цивілізації, європейцям говорили, що в рік «семи кроликів» був подвійний день. Єгипетські жерці показували грецькому історичу Геродотові записи, де йшлося про незвичайно довгий день. Ось лише декотрі загальні підтвердження цієї події. Але навіть їх цілком достатньо, аби переконатися в точності та достовірності Біблії.

Досліджуйте Слово неупереджено та самостійно

**«Провадь мене в правді Своїй і навчи Ти мене, бо Ти Бог спасіння мого, кожен день я на Тебе надіюсь!»
(Псал. 25:5).**

Небезпечно робити тіло своєю опорою. Ми повинні опиратися не на тіло, а на всесильного Бога. Він відкриває нам це вже багато років. У наших серцях має перебувати жива віра, і ми повинні прагнути до більшого знання й більшого світла.

Не довіряйтеся мудрості або дослідженням іншої людини. Звертайтеся до Писання самостійно, досліджуйте богонатхненне Слово з покірним серцем, відсторонившись від упереджених думок, оскільки ви не матимете жодної користі, якщо не приступаєте до Божого Слова як діти. Ви повинні сказати: «Якщо Бог має щось для мене, я хочу це отримати. Якщо Бог засвідчив тій чи іншій людині про істинність певного вчення, Він засвідчить про це і мені. Я зможу знайти це свідчення, якщо досліджуватиму Писання з постійною молитвою, та зумію розпізнати, що таке Істина».

Не слід проповідувати Істину як плід розумових зусиль іншої людини, вона має стати вашою. Коли самарянка переконалася, що Ісус — Месія, вона поспішила розповісти про це своїм сусідам та городянам. Вона сказала: «Ходіть і подивіться на Чоловіка, який мені сказав усе, що я зробила! Чи часом Він не Христос? Вони вийшли з міста й пішли до Нього... Багато са-

марян з того міста повірило в Нього через слова, які засвідчила жінка: Він сказав мені все, що я зробила... Значно більше повірило через Його слово. Жінці ж казали: Вже не через твоє свідчення віримо, а тому, що самі чули та знаємо, що Він — справжній Спаситель світу, Христос».

Ми повинні глибоко копати родовища Істини. Ви можете самі в чомусь сумніватися або висловлювати сумніви один одному, якщо тільки робите це в правильному дусі; однак надто часто власне «я» бере гору, і коли починається дослідження, виявляється нехристиянський дух. Саме це подобається сатані, але ми повинні приступати до Слова з покірним серцем, аби самим дізнатися, що таке Істина. Надходить час, коли нас розлучать та розсіють і кожному доведеться залишитися без переваги спілкуватися з тими, хто розділяє з нами таку дорогоцінну віру. Як же вам встати, якщо поруч не буде Бога, якщо ви не будете знати, що Він веде і спрямовує вас? Щоразу, коли ми приступаємо до дослідження біблійної Істини, з нами перебуває Учитель зібрань. Він ні на мить не віддає корабель до рук нетямущих керманців. Ми можемо отримувати накази безпосередньо від капітана нашого спасіння.

■ Валентин Степаненко

Марія Дюранд

Усім відомий подвиг французької дівчини Жанни д'Арк. Її самовіддана любов до своєї батьківщини, віра та стійкість під час полону і страти назавжди увійшла в світову історію. Франція подарувала світу ще одну героїню, подвиг якої, на жаль, менш відомий, але не менш цінний, особливо в очах віруючих людей, які сповідують свободу совісті й віросповідання. Звали цю дівчину Марія Дюранд. Розповідь про неї взято з книги Лучіана Крістеску «Галілеянин».

1730 року королівські наймані солдати постукали у двері маленького будиночка в Ардеку, Франція: «Чи тут живе Марія Дюранд?» Двері відчинила 18-літня дівчина. Вона була донькою гугенотського пастора П'єра Дюранда, котрого заарештували за кілька днів до цього. Дівчина була відома щирою вірою. Це вважалося загрозливою ознакою помилкових поглядів. Марію було заарештовано й закрито у в'язничну башту в Констанці.

Людині ХХІ століття складно уявити похмурі умови цієї в'язниці: вежа — без скла у віконних отворах; їжу неможливо їсти; джерела тепла немає. Заарештовані спали на соломі, просто на підлозі. Крім того, вони постійно страждали від в'язничних пацюків. Час від часу приходив священник і переконував Марію: «Навіщо ти опираєшся? Ти молода, вродлива, тобі треба вийти заміж... Відмовся від своєї віри, і станеш вільною!» Але Марія Дюранд знала Того, Кого обрали своїм Нареченим. Ісус Христос і Його Слово були для неї єдиним авторитетом.

Дівчина стала ходити за жінками, заарештованими через інші причини. Марія навчала жінок співати гімни й молитися, читала напам'ять вірші, доглядала хворих, писала за них листи. У тому похмурому місці

вона стала для всіх променем життя й ангелом-хоронителем. Протягом 37 років ув'язнення Марія вела змістовну переписку з пасторами і протестантськими церквами Європи. 1767 року принц Бово, незважаючи на спротив Людовіка XV, звільнив Марію Дюранд. Згорблена жінка, яка вийшла із в'язниці у віці 56 років, не мала нічого спільного з 18-літньою дівчиною, котра увійшла туди. Незмінними залишилися лише її сяючі очі. Марія Дюранд прожила ще 9 років за підтримки церкви Амстердама.

На одній з гранітних брил тюремної вежі в Констанці можна побачити слово, вицарапане ножицями: «Résistes» («Чинить опір»). Це знамено мужності, що його завзято підтримувала Марія Дюранд у роки її ув'язнення.

Між словом і мужністю іноді можна поставити знак рівності. Слово є джерелом мужності, а мужність спонукає дотримуватися Слова.

Тому, дорогий читачу, коли тебе долає сумнів, коли ти думаєш, що забутий Богом, бо твоє життя складається далеко не так, як хотілося б, згадай про Марію Дюранд, про її сяючі очі, котрі не зміг згасити морок 37-річного ув'язнення. Згадай і подумай: чи виправдано те, що у твоїх очах це світло так легко гасне.

Історична довідка

Король Франції Людовик XIV не терпів серед своїх підданих інакомислення, зокрема й у релігійних справах. 1685 року Людовик XIV відмінив Нантський едикт про віротерпимість. Сповідання протестантської віри у Франції було заборонено. Гугенотів переслідували, витіснили з державних посад, забороняли католикам брати шлюб з ними. Інтенданти направляли на пости до гугенотів солдат, котрі поводилися, наче на ворожій території, безкарно творили всілякі безчинства. Усе це робилося для того, щоб примусити протестантів навернутися в католицьку віру. Гоніння продовжувалися аж до революції 1789 року.

За матеріалами сайту home-edu.ru

Гугеноти — церква протестантського напрямку у Франції, яка закликала повернутися до чистоти біблійного вчення й виступала проти викривлення Слова Божого, котре допускала ортодоксальна Католицька церква. — Прим. редактора.

ВИВЧАЙТЕ ІСТИНУ ТА ЖИВІТЬ НЕЮ

«Я в серці своїм
заховав Твоє слово,
щоб мені не грішити
проти Тебе»
(Псал. 119:11).

Досліджуйте Слово, яке Бог у Своїй мудрості, любові й доброті зробив таким простим і зрозумілим. Шостий розділ Євангелія від Івана пояснює, що означає досліджувати Слово. Принципи, відкриті в Писанні, мають наповнити душу. Ми повинні споживати Боже Слово, тобто нам не можна відходити від його приписів. Нам необхідно привнести його істини у своє повсякденне життя, осягаючи таємниці благочестя.

Моліться Богові. Спілкуйтеся з Ним. Пізнавайте Божий задум, як люди, котрі прагнуть вічного життя і мають знати Його волю. Ви зможете відкривати Істину, тільки пізнавши її в Христі. Ви повинні приймати і засвоювати Його слова, вони мають стати частиною вас. Ось що означає їсти тіло і пити кров Божого Сина. Ви повинні жити кожним словом, що виходить з Божих уст, тобто тим, що відкрите Богом. Однак не все відкрите, оскільки ми не змогли б збагнути такого об'явлення. Проте Бог відкрив усе, що необхідно для нашого спасіння. Ми не повинні залишати Його Слово задля здогадів людського розуму.

Здобуйте практичне знання Бога, несучи ярмо Христа. Він дає мудрість лагідним і покірним, наділяючи їх здатністю судити, що таке Істина, проливаючи світло на запитання «Чому?» і «Для чого?», указуючи на наслідки певних вчинків. Святий Дух настановляє тих, хто вивчає Писання, судити про все згідно з критерієм праведності, істини і справедливості. Божественне об'явлення наділяє їх знанням, якого вони потребують...

Зробіть Біблію своїм порадиником. Ваше пізнання цієї Книги швидко зростатиме, якщо ви будете зберігати свій розум вільним від мотлоху цього світу. Чим більше досліджуватимете Біблію, тим глибшим буде ваше пізнання Бога. Істини Його Слова будуть вписані у ваше серце, залишаючи незгладимий відбиток...

Користь від вивчення Божого Слова матимуть тільки ті, хто його вивчає. Їхнє знання стане життям і спасінням для всіх, із ким вони спілкуються. Вони відчуватимуть священний обов'язок поділитися отриманим знанням з іншими. Їхнє життя свідчитиме про допомогу і силу, отримані в спілкуванні зі Словом... Про таких Господь Ісус справді може сказати: «Ви є Божими співпрацівниками»

Слова Господні

Найщасливіша мить, коли до серця мого
Торкається Господь. Його живі слова
Звучать, як дзвін, і лагідно, і строго.
В Його присутності все мертво ожива.

Хто вірить щиро Богові на слово,
Святі обітниці у серці береже —
Побачить переміни загадкові
В житті своєму не колись, а вже.

Живий Господь панує над Землею,
І Дух Його усе животворить.
Своїм життям, надією своєю
Йому завдячуємо, друже, кожну мить.

Кожний серця удар, кожний думки політ —
Це в тобі Всемогутнього сила.
Впокорись перед Ним,

Він створив цілий світ,
Його кров від гріхів нас омила.

З покаанням прийди, сліз
не стримуй гірких,
Заховайся в обіймах любові —
І знайдеш спокій свій у долонях міцних,
Звідки капали крапельки крові.

■ Людмила Паламарюк,
м. Умань

Молитва людини похилого віку

Господи, ти знаєш краще за мене, що я скоро постарію. Утримай мене від фатального звичаю думати, що я мушу з будь-якого приводу щось сказати.

Спаси мене від прагнення втручатися у справи кожного, аби щось покращити. Нехай я буду людиною, яка розмірковує, але не занудою. Корисним, але не деспотом. Збережи мене від спокуси детально викладати нескінченні подробиці. Дай мені крила, щоб я в неможі досягав мети. Стримай мої вуста, якщо я хочу почати розмову про хвороби. Їх стає усе більше, а задоволення без кінця розповідати про них — усе солодше.

Не наважуюся просити тебе покращити мою пам'ять, але примнож моє люднолюбство, утихомир мою самовпевненість, коли трапиться мій пам'ятливості зіткнутися з пам'яттю інших.

Про одне прошу, Господи, не щади мене, коли в Тебе буде можливість дати мені блискучий урок, довівши, що і я можу помилятися.

Якщо я вмів бути привітним, збережи в мені цю здатність. То правда, що я не збираюся перетворюватися на святого: деякі з них нестерпні у близькому спілкуванні. Однак і люди кислої вдачі — вершинні творіння самого диявола. Навчи мене відкривати добро там, де його не чекають, та розпізнавати несподівані таланти в інших людях.

Ю. ГЕРМАН

Не забувай

Не забувай Іисуса в суєте,
Среди тревог дневных и среди ночи,
Он ждет нас, чтобы каждый в простоте
Просил Его помочь, а Он помочь нам хочет.

И Он стучится: вдруг услышим мы
И двери сердца отворим с любовью,
И Он спасет нас среди кромешной тьмы
Своими ранами, Своей безгрешной кровью.

Он всех нас на Голгофе искупил
И от грехов навеки нас избавил,
Он свет любви на каждого излил
И на дорогу верную направил.

А мы не слышим, как взывает Он,
А мы свою дорогу выбираем,
Где сладок грех, где ложь со всех сторон,
Бог среди нас, но мы Его не знаем.

Очнитесь, люди! Он дает нам шанс,
Он говорит с Голгофского креста,
Отдав Себя, Он нас от смерти спас,
Чтоб мир не поглотила суєта.

■ **Виола Суловна,**
г. Киев

СУБОТА НАГАДУЄ НАМ ПРО ТВОРЧУ СИЛУ БОГА

«Великий Господь, гідний найвищої хвали, і величі Його не збагнути»

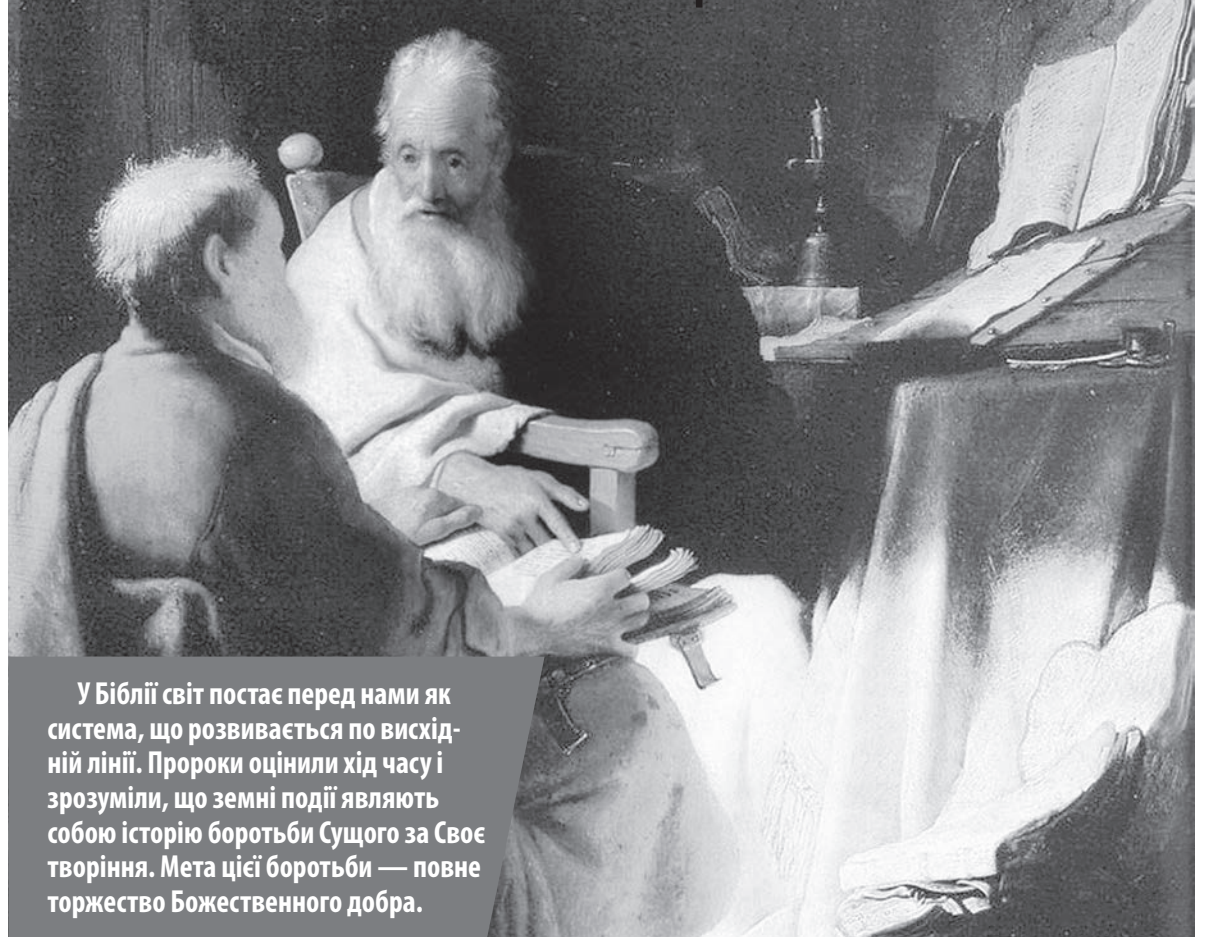
(Псал. 145:3).

Невіруючі геологи стверджують, що світ значно більш древній, ніж відкриває біблійний літопис. Вони відкидають свідчення Божого Слова, бо їхні власні геологічні розвідки свідчать, ніби Земля існує десятки тисяч років. Тому чимало з тих, хто сповідує віру в Біблію, перебувають у розгубленості, не знаючи, як сумістити дивовижні відкриття про земні надра з уявленням про те, що творчий тиждень тривав лише сім буквальных днів і вік світу становить тільки близько шести тисяч років. Такі люди, намагаючись звільнитися від труднощів, спричинених невіруючими геологами, приймають гіпотезу, згідно з якою шість днів творіння — це шість величезних періодів невизначеної тривалості, а день Божого спокою був ще одним невизначеним періодом, тим самим позбавляючи сенсу Четверту Заповідь Божого святого Закону. Деякі з готовністю стають на цю позицію, оскільки вона зводить нанівець Четверту Заповідь та звільняє їх від необхідності її дотримання.

У надрах землі, у горах і долинах знаходять кістки людей і тварин, які свідчать про існування в минулому значно більших за розмірами особин. Часом учені знаходять військові знаряддя, а також закам'янілу деревину. Оскільки виявлені кістки значно крупніші за кістки людей і тварин, які живуть сьогодні або жили в минулі віки й тисячоліття, деякі роблять висновок: задовго до часу, про який розповідає історія творіння, Земля була заселена істотами, які значно перевершували за розмірами нинішніх. Люди, котрі так міркують, мають обмежене уявлення про розміри людей, тварин і дерев, які існували до потопу, та про грандіозні зміни, що відбулися на Землі під час потопу.

Без біблійної історії геологія неспроможна нічого довести... Коли люди залишають Слово Бога і намагаються пояснити Його творчі діяння на підставі природних законів, вони потрапляють в безмежний океан невизначеності. Бог ніколи не відкривав смертним, як саме Йому вдалося створити світ за шість буквальных днів. Його творчі діяння такі ж незбагненні, як і Його буття.

АМОС — ВІСНИК ЦАРСТВА БОЖОГО

У Біблії світ постає перед нами як система, що розвивається по висхідній лінії. Пророки оцінили хід часу і зрозуміли, що земні події являють собою історію боротьби Суцього за Своє творіння. Мета цієї боротьби — повне торжество Божественного добра.

Перший із пророків Старого Завіту — Амос. Він був родом з Текої, невеличкого містечка в Юдеї, що знаходилося в кількох кілометрах від Вифлеєму. Містечко це було розташоване на самому сході населеної частини країни. Далі немає жодного поселення. На цій сухій піщаній землі не родилося жодних плодів. Тому вся вона була наповнена пастухами. Отже, безпліддя землі винагороджувалося великою кількістю худоби.

Але якщо Амос і був у прямому значенні слова людиною з народу, бідним пастухом, то ми помилилися б, припускаючи, що він був невігласом. Навпаки, цей простолудин мав широкий кругозір, був грамотним, ретельно вивчав Писання й добре знав життя людей з його оточення.

Одного разу близько 760 р. до Р.Х. з ним сталося те, що змусило його раптово залишити тихе життя в горах і з'явитися в гамірних містах Ефраїму. Амос пішов з юдейської землі на північ.

Сам Амос, переживши душевний переворот, зазначає, що він був головною подією його життя. В одну мить, наче спалах блискавки, осяяло його надзвичайно яскраве світло: як буря, як полум'я пожежі, прийшло до нього слово Господнє.

«Я не пророк, і не син я пророків», — каже Амос. Він не навчався у віщунів, не приймав посвячення від людей.

Пророком його зробив тільки Бог. У цьому виявилася одна із суттєвих рис біблійного відкриття, котра стає особливо зрозумілою під час порівняння з іншими релігіями.

Коли людина замислювала над незрозумілими явищами природи чи шукала допомоги у своїх земних справах, вона здавна звертала свої погляди на божество. Відвідування оракулів та аскетичні подвиги, філософські пошуки та звершення ритуальних церемоній — усе це передусім свідчило про клопоти людей, їхні труднощі, незрозуміння та прагнення. Вважалося, що прихильність богів купується жертвами, і це було, по суті, єдине, що могло привабити їхню увагу до людей.

Абсолютно інший релігійний світ відкривається в Біблії.

Яхве — незримий і здатний створювати світи — ані на мить не залишається байдужим до Свого творіння, особливо до людини, в якій відбита Його подоба. Початок діалогу з людиною завжди належить Богам.

Божественне відкриття звучить як голос Особи, Котра може вступати в контакт з людиною, але водночас безкінечно перевершує усе людське.

«Той, Хто Волосожара й Оріона створив, Хто смертну темноту змінє на ранок, а день затемняє на ніч... Він буде на небі чертоги Свої, а Свій небозвід закладе над землею, воду морську Він кличе, і виливає її на поверхню землі, — Господь Йому Ім'я!» (Амоса 5:8; 9:6).

Амос навіть уникає називати Суцього Богом Ізраїлю. Це ім'я обмежувало б Його рамками національної віри. Амос називає Його Саваотом, Богом Воїнств, що означало «Володар зоряних світів», «Господь Всесвіту».

Те, що Бог «звіщає людині Свої задуми», означало залучення людей до процесу всесвітнього творення. Яхве володарює над світом і відкриває людям Свою волю через пророків. Амос стверджує, що «не чинить нічого Господь Бог, не виявивши таємниці Своєї Своїм рабам пророкам» (Амоса 3:7). Через пророків Творець визволяє світ від сліпоти та відкриває людям можливість брати участь у виконанні Божественних планів.

Амос збирає слухачів Слова Божого, викликавши цим паніку серед духовенства та й простого народу.

Що ж могло викликати різку протидію проповіді Амоса з боку владарів? Погрози проти царського дому? Безперечно. Але цього замало. Такі погрози взагалі не раз висловлювалися пророками. Найбільше обурення, очевидно, викликало пророчество про загибель Ізраїлю.

Звернення Амоса до народів сповнене гіркотою і гнівом. У чому ж Господь через нього звинувачує язичників? Зовсім не в тому, що вони сповідують неправдиві релігії. Їхній гріх полягає насамперед у поганні

людяності. Нехай вони помилялися щодо Бога, але повинні були розрізняти добро і зло. Це те, що апостол Павло пізніше назве законом совісті у язичників.

Пророк нагадує про різанину, вчинену в захоплених містах, про жорстоке поводження з полоненими, про знущання над беззахисними жінками та дітьми. Усе це не залишається без покарання: Бог — Суддя світу, й усі люди відповідальні перед Ним.

Відповідальність означала високе достоїнство та причетність до задумів та вчинків Творця. Злочинність народів є не просто порушенням земного порядку, але передусім спротив волі Божій стосовно світу й людини.

Люди рівні перед лицем Божим — ось блага вістка юдейського пастуха Амоса. Щоб усвідомити усю новизну й сміливість його проповіді, варто згадати, що в ті часи єгиптяни й індійці називали іноплеменників «синами диявола», а греки вважали варварів «природженими рабами». Але що казати про давнину, коли й зараз, після двадцяти восьми століть після Амоса, ненависть, зневага й відчуження часом продовжують розділяти народи.

Амос вважав, що Ізраїль не тому став народом Божим, що він кращий за всіх, а тому, що йому було призначено прийняти місію, бути Його посудиною та носієм Його волі.

Це не має нічого спільного з вульгарним національним месіанізмом, бо за своєю фізичною природою ізраїльтяни нічим не відрізнялися від ефіопів і філістимлян. Гірке розчарування чекає на тих, хто каже: «Ми кращі за інших», «Ми особливі». Правда Божа безстороння.

Самого Амоса нове бачення світу збентежило до глибини душі. Можливо, і сам він колись не був вільний від загальноприйнятих ілюзій. Тому він став ще з більшим ентузіазмом проповідувати про неминучість Суду Господнього. Вавилонські поети прославляли богатирів, єгипетські — богів, фараонів та жінок, Гомер оспівував доблесть своїх героїв і їхньої зброї; Амос ж — великого поета Сходу — надихає думка про Божественну справедливість. Правда — його єдина цариця і героїня.

«У цей поганий час, — каже Амос, — розсудливі мовчать». Він прекрасно усвідомлював, яку ненависть викликають його промови, але мовчати не міг навіть перед лицем звинувачень і погроз.

Зовнішня набожність ні на йоту не виправдовувала ізраїльтян в очах пророка. Релігія, в якій допустимі угоди людей з божествами, є зневагою Неба. Люди мають назавжди розстатися з надією, начебто від Бога можна відкупитися.

«Зненавидів Я, обридив Собі ваші свята, і не нюхаю жертв ваших зборів... І коли принесете Мені цілопалення та хлібні жертви свої, Я Собі не вподобав їх, а на мирні жертви ваші із ситих баранів — не погляну... Усунь же від Мене пісень своїх гук, і не почую Я роко-ту гусел твоїх, і хай тече правосуддя, немов та вода» (Амоса 5:21-24).

Деякі дослідники намагалися тлумачити служіння Амоса як створення свого роду «етичної релігії» і вбачали в ньому лише соціального реформатора, який боровся з гнобителями за допомогою релігійної фразеології. Але такі спроби позбавлені будь-якої основи.

Амос — Божий провидець, для котрого служіння правді є насамперед виконання Божих повелінь. Він знає про надлюдське джерело добра, і для нього Бог і правда — єдині. У проповіді Амоса соціальний протест не є основним, а вторинним, похідним від віри.

У свідомості древніх думка про гріх найчастіше зливалася з порушенням установлених правил. Для Амоса ж гріхом є зло, принесене у стосунки між Богом і людиною.

Не просто «совість», «гуманність» необхідні людині, а живе пізнання Бога, послух Його словам. Однак прийняття небесного Слова неможливе без виконання Заповідей.

«Ви не будували будинків із каменя тесаного, то сидіти не будете в них; понасаджували винограду улюбленого, та не будете пити із нього вина! Бо Я знаю про ваші численні провини і про ваші великі гріхи» (Амоса 5:11, 12).

Амос передбачав, що Ізраїль буде вигнаний зі своєї землі, котрої він виявився негідний.

Навряд чи він міг знати подробиці подій, що відбувалися далеко на півночі, на берегах Тигра. Тим більше захоплює його історичне пророцтво. Військовий заколот призвів на престол Ассирії Тиглатпаласар III (745-727 рр. до Р. Х.). Його руками була створена не бачена доти воєнна машина, що підкорялася суворій дисципліні та утримувалася на кошти держави.

Така армія була практично непереможною, і після майже столітньої перерви почалася нова серія походів. Тиглатпаласар у цей час ввів ще одне: він зрозумів, що попередня політика збирання данини дає мало користі, тому вдався вже до справжньої окупації завойованих земель, виводячи з них місцевих жителів і поселяючи там чужоземців. Такою перетасовкою населення цар хотів позбавити можливості виникнення національних вогнищ спротиву. Відірвані від батьківщини люди швидко асимілювалися і перетворювалися на «підданих царя».

Недалеким був день, коли така доля мала спіткати Ізраїль.

О. Мень
Історія релігії, 1998 р.

ПОДИХ ДУШІ

■ Гельмут ШРЕЕР

Люди моляться. І якщо ми звернемо увагу на розмаїття релігій нашого світу, то неодмінно з'ясуємо, що молитва практикується всюди. Моляться різними бовванам, звертаються в молитві до природи, навіть до людей. Таким чином, молитва — невід'ємна складова людського життя. Людині треба мати перед собою щось, чому вона може себе підпорядкувати і служити. На жаль, сатана цю головну людську потребу спрямував фальшивим шляхом, — щоб люди молилися вигаданим богам.

Молитва ж для християнина — спілкування з живим Богом. У молитві він черпає силу, яку можна порівняти з диханням душі. Так само, як ми безперестанку повинні дихати, щоб жити, ми маємо молитися. Апостол Павло пише: «Безперестанку моліться» (1 Сол. 5:17).

1. Що таке молитва?

Молитва — не лише прохання й подяка. Молитва — це більше, ніж скласти руки й схилити голову, це більше, ніж просто розмова з Богом. Це повна покора Йому, віддача й послух.

Так Авраам вірив Богові. Бог вів його і благословляв. Авраам був покірний Богові і йшов Його шляхом. Одного разу Бог наказав йому принести сина в жертву. Для Авраама це було важке випробування віри. Та він вирушив у дорогу на гору, де мав принести жертву. Неважко уявити, яка буря вирувала в серці батька.

Однак Авраам був випробуваний до кінця. І лише тоді, коли він узяв до рук ножа, Бог стримав його від смертельного удару. І серце батька було безмежно вдячне Богові.

У молитві ми приносимо Богові свою подяку (див. Псал. 107:1, 2). Він допомагає нам у повсякденному житті; ми користуємося Його благодаттю й ласкою.

Він охороняє від небезпеки, дарує нам радість, любов, мир і благословляє духовними дарами. Ми щоденно дякуємо Богові.

Слово Боже переконує, що ми маємо право звертатися до Нього з проханням: «Просіть — і дасться вам; шукайте — і знайдете; стукайте — і відчинять вам» (Матв. 7:7).

Як діти, ми також маємо багато бажань, з якими можемо приходити до Бога будь-коли. І якщо це буде нам на добро, Він виконує наші прохання, оскільки обіцяв допомагати в кожній скруті: «Поклич Мене в день скорботи, — Я тебе порятую, і ти прославиш Мене» (Псал. 50:15).

Бог чує нас, коли ми просимо про прощення гріха, коли потребуємо зміцнення сил, щоб іти за Ним, коли просимо про благословення в служінні Йому. Важливо приносити Богові молитви за інших людей.

Нам треба усвідомлювати, що молитва — не обов'язок, а наше бажання бути із Всемогутнім Богом, щоб Він міг керувати нашим життям, беручи участь у всіх наших справах. Завдяки молитві ми не Бога наближаємо до себе, а самі стаємо ближчими до Нього. Так тролейбуси отримують свою енергію від електромережі через два струмознімачі. Поки є зв'язок із електромережею, тролейбус може рухатися. Однак, якщо струмознімач зісковзає, тролейбус зупиняється,

адже відрізаний від джерела енергії. Та щойно водій відновлює зв'язок, рух поновлюється.

Так само і в наших стосунках із Богом. Ми живемо Його Божественною енергією. І якщо маємо постійний зв'язок із Ним, то потік Його благословень буде нескінченним. Він Своєю силою зміцнює нас.

2. Як ми повинні молитися?

Наша зовнішність має відповідати внутрішньому змістові. Бог святий, і тому, якщо ми з Ним розмовляємо, то місце, на якому перебуваємо, святе.

Ми читаємо в Біблії, що під час молитви люди стають на коліна: «Даніїл... тричі на день схиляв коліна і молився своєму Богові і славив Його...» (Дан. 6:10). Коли я стаю на коліна перед Богом, то засвідчую своє смирення перед Ним. Якщо немає можливості стати на коліна, тоді варто просто підвести для молитви.

У нас є звичай під час молитви складати руки. Юдеї молилися з розпростертими, спрямованими вгору руками. Таке положення мало означати, що той, хто молиться, відкритий для Божої допомоги. Складання рук символізує повну покору Богові.

Дехто молиться голосно, дехто — тихо, та Бог чує і мовчазну молитву: «Хай будуть слова вуст моїх і думки серця мого приємні Тобі, Господи...» (Псал. 19:15).

Субота призначена для всього людства

«І святу Свою суботу Ти вказав їм, а заповіді, й установи та право наказав Ти їм через раба Свого Мойсея»

(Неем. 9:14).

Деякі люди дотримуються думки, що субота була дана тільки для євреїв, але Бог цього ніколи не говорив. Він доручив суботу Своему народові Ізраїлю як священну відповідальність; проте сам факт, що місцем проголошення Свого Закону Господь обрав Синайську пустелю, а не Палестину, свідчить, що Він призначив суботу для всього людства. Закон Десяти Заповідей такий же древній, як і творіння. Тому постанова про суботу стосується не лише євреїв, тобто стосується їх не більшою мірою, ніж усіх інших створених істот. Бог зробив дотримання суботи обов'язковим для всіх людей.

Ісус сказав: «Субота для людини». Тому нехай кожен, хто ризикує бути обманутим у цьому питанні, слухає Боже Слово, а не людські твердження.

В Едемі Бог сказав Адамові про дерево пізнання: «Але з дерева знання добра й зла — не їж від нього, бо в день їди твоєї від нього ти напевно по-

мреш!» «І сказав змій до жінки: Умерти — не вмере! Бо відає Бог, що дня того, коли будете з нього в'їсти, ваші очі розкриються, і станете ви, немов Боги, знаючі добро й зло». Адам послухався голосу сатани, який говорив через його жінку; він повірив іншому голосу, а не тому, що проголосив Закон в Едемі.

Кожна людина проходить через таке саме випробування, що й Адам та Єва в Едемі. Як дерево пізнання добра і зла було розташоване посередині Едемського саду, так і Заповідь про суботу — посередині Десятислів'я. Щодо дерева пізнання добра і зла була проголошена заборона: «Не їж від нього, бо... помреш». А про суботу Бог сказав, щоб не опоганювали її, а святити. «Пам'ятай день суботний, щоб святити його». Як дерево пізнання було випробуванням для Адама на послух, так і Четверта Заповідь є випробуванням, за допомогою якого Бог перевіряє вірність усіх Своїх дітей. Досвід Адама має бути пересторогою для нас до кінця часу. Він застерігає нас не приймати жодного запевнення з уст ані смертних людей, ані ангелів, яке усуває хоча б одну риску або йоту священного Закону Єгови.

КЕРУВАТИСЯ ЄВАНГЕЛЬСЬКИМИ ПРИНЦИПАМИ

«Тож сказав він виноградареві: Ось уже третій рік, як приходжу шукати плоду на цій смоківниці й не знаходжу; тому зрубай її, — нащо землю даремно займає?»

(Луки 13:7).

Господь бажає, щоб Його діти стали більш чуйними і дбайливими, ніж зараз, більш милосердними і співчутливими один до одного. Коли любов Христа живе в серці людини, вона ніжно піклується про інтереси ближніх. Займаючись справами, брати і сестри не стануть наживатися за рахунок інших. Вони не братимуть надмірних відсотків, бо побачать, що їхній брат або сестра опинилися в скрутних обставинах і потребують допомоги.

Люди, які намагаються збагатитися за рахунок біди інших, тим самим переконливо показують, що вони не керуються принципами Євангелія Христа. У небесних книгах їхня поведінка охарактеризована як шахрайство та не порядність, і якщо серце керується такими принципами, воно не отримає Божого благословення. Такі люди несуть на собі печатку великого ворога, а не Божого Духа. Натомість люди, які зрештою впадають до Небесне Царство, будуть перетворені Божою благодаттю. Вони мають бути чисті серцем і життям, володіти гарним характером...

Усіх коштів, які вам вдасться накопичити, навить якщо це будуть мільйони, не вистачить, аби заплатити викуп за власну душу. Тому не опирайтеся у своїй нерозкаяності й невір'ї, не перешкоджайте милостивим Божим задумам, не примушуйте довготерпеливого Бога знищувати ваше майно або спричиняти вам інші біди...

Скільки людей нині прямують шляхом, який зрештою приведе їх до таких Божих судів! З дня на день, з тижня на тиждень, з року в рік вони живуть задля власних корисливих інтересів. Користуючись своїм впливом і засобами, заробленими завдяки даним їм Богом вмінню й такту, вони використовують усе це тільки для себе та своїх сімей, не гадаючи про свого милостивого Благодійника. Подателеві всякого добра нічого не повертається...

Врешті-решт такі невірні управителі вичерпають Його терпіння і Він несподівано покладе край їхнім користюлюбним земним прагненням, показавши їм, що Він може розвіяти все, зібране людьми задля власної слави, і що їм не під силу опиратися Його силі та владі.

■ Мирон Вовк

«Закон діє, як збільшувальне скло. Воно не збільшує кількість брудних плям на одязі, але робить їх більш помітними і показує набагато більше плям, ніж людина може побачити неозброєним оком»

(Уільям Хендріксен).

Десять Божих Заповідей дієві й сьогодні

На сторінках нашої газети ми розглянули Десять Божих Заповідей. Роздумуючи над кожною з них, ми дізнавалися, що забороняє ця Заповідь, до чого закликає і зобов'язує. Ми говорили про важливість усього Закону для благословенного життя людей. Тож узагальнимо, про що говорить кожна з Десяти Божих Заповідей.

Не просто перелік наказів та заборон

Перша Заповідь навчає поклонятися лише Єдиному Істинному Богу. Друга забороняє ідолопоклонство, тобто забороняє поклонятися будь-яким зображенням і предметам. Третя засуджує нешанобливе ставлення до Бога та Його Імені. Четверта закликає святити Господній день — суботу і показує, що істинний Бог є Творцем неба і землі. П'ята Заповідь вимагає від дітей поваги до своїх батьків. Шоста захищає життя як святий Божий дар. Сьома наказує подружжю бути вірними та оберігає сімейні стосунки. Восьма стоїть на сторожі власності. Дев'ята навчає бути чесними і забороняє неправдиве свідчення. Десята звертає увагу на наші думки і забороняє жадати того, що належить іншим. Це короткий зміст усіх Десяти Заповідей.

Божий Закон — не просто перелік наказів та заборон, які обтяжують життя людей. У ньому відображені святість, справедливість, доброта, а також воля Бога. Він дає Своєму народові необхідні настанови, щоб здійснилися слова: «Будьте святі, як Я Святий!» (1 Петра 1:16). Святе Письмо радить дотримуватися цих принципів, якщо ми бажаємо жити щасливо і мати благословення. Ось декілька порад зі Святого Письма: «О, коли б ти прислухувався до Моїх заповідей, то був би твій спокій, як річка, а твоя справедливість, немов морські хвилі!» (Ісаї 48:18). «О, коли б їхнє серце було їм на те, щоб боялися Мене й пильнували всіх Моїх заповідей по всі дні, щоб добре було їм та синам їхнім навіки!» (П. Зак. 5:29).

Унікальність Десяти Божих Заповідей не лише в їхньому значенні, але й у тому, як вони були дані. Спочатку Господь проголосив їх гучним голосом серед грому і блискавок з вершини гори, а потім написав їх власною рукою на двох кам'яних таблицях. Це єдині слова, які написані Богом. І цей Закон мав спеціальне місце зберігання — ковчег завіту. Цю історію можна прочитати в текстах Святого Письма: Вих. 20:1, 18, 19; 31:18; П. Зак. 4:13; 10:1-5.

Яке значення має Закон Божий для людей ХХІ століття?

Варто зазначити, що Закон складається лише з Десяти Заповідей, але охоплює всі аспекти життя людини. Він звертає увагу на наші відносини з Богом, радить, як будувати взаємини з людьми, і не забуває навіть про наші думки і бажання. Він даний на всі віки і відображає Божий характер. І як Бог не змінюється — Біблія говорить, що Він «учора, сьогодні й навіки Той Самий» (Євр. 13:8), — то не змінюється і Його моральний Закон, який є відображенням Божої волі та Його характеру.

Основою Божого характеру є любов. Тому головним принципом Закону, який дав Бог, є також любов. Про це свідчить розмова між Ісусом та законником. Якось законник запитав Христа: «Учителю, що маю зробити, аби досягти вічне життя?» (Луки 10:25). Христос відповів запитанням: «Що в Законі написано? Як читаєш?» Ось відповідь законника, за яку Ісус похвалив його: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всією думкою своєю, і ближнього свого, як самого себе» (Луки 10:26, 27).

Слова законника взяті зі Старого Завіту, який він добре знав (див. П. Зак. 6:5; Левит 19:18). Старий і Новий Завіти проголошують, що Бог є любов і Його принципи правління побудовані на любові. Апостол Павло більш конкретно говорить про зв'язок між Законом і любов'ю: «Адже хто любить іншого, той виконав Закон. Оскільки: Не чини перелюбу, не вбивай, не кради, не пожадай... та будь-яка інша заповідь міститься в цьому вислові: Люби ближнього свого, як самого себе! Любов не чинить ближньому зла; тож любов — це виконання Закону» (Римл. 13:8-10). Люблячий християнин ніколи не буде думати, що любов'ю він усуває будь-яку з Десяти Заповідей. Навпаки, головне призначення всіх Заповідей — це любити Бога і ближніх. З цієї метою вони були дані людям. «Бо це любов до Бога — дотримуватися Його заповідей! А Його заповіді не тяжкі» (1 Івана 5:3). Вважається, що на одній скрижалі були написані чотири Заповіді, які говорять про любов до Бога, а на іншій — шість Заповідей про любов до ближнього.

Варто зазначити, що призначення морального Закону не в тому, щоб вирішити проблему гріха. Це може зробити лише викупна жертва Христа, яку кожен повинен прийняти вірою. Призначення Закону зовсім інше. Бог дав його, щоб визначити, що таке гріх. Закон показує нам, що потрібно робити, а чого ні, він показує, що правильно і добре, а що погано. Коли ми говоримо про любов, нам буває важко дати їй визначення. Закон дає визначення слова «любов». Людина часто встановлює свої норми поведінки, але вони не можуть бути основою, на якій потрібно будувати своє життя. Бог сформулював свої принципи для життя, вони чітко викладені в Десяти Заповідях, і Святе Письмо говорить, що ці Заповіді «святі, праведні та добрі» (Римл. 7:12). Для християн існує лише одне розуміння добра і моральних принципів — це те, що походить від Бога. Тільки Він може відрізнити добре від поганого і робить це на основі Десяти Заповідей. Виконання цих Заповідей, послух Закону дарують людям щасливе життя.

Як ставилися до Закону Христос і апостоли?

Сьогодні можна почути, що Прихід Христа на нашу Землю і Його смерть на хресті відмінили Десять Заповідей. Але це не так. Життя Ісуса показує нам, що Він прийшов знищити гріх, а не скасувати Закон. «Не думайте, що Я прийшов відмінити Закон або Пророків. Я не прийшов відмінити, але сповнити», — сказав Христос (Матв. 5:17). І якщо далі читати слова Христа з Нагірної проповіді, то зрозуміло, що Він мав на увазі духовні аспекти Десяти Заповідей, які розкриті в таких постановках. Наприклад, Шоста Заповідь, яка навчає: «Не вбий», поширюється і на гнів та ворожнечу (Матв. 5:22-24). Сьома Заповідь забороняє не лише перелюб, а й нечесні думки і бажання (Матв. 5:28). Таке пояснення морального Закону не відмінює його. Ісус ніколи не закликав порушувати Закон — навпаки, Він навчав, щоб люди виконували його і навчали виконувати інших. У книзі Об'явлення, яка розповідає про людей останнього часу, звертається увага на ті ж Заповіді: «Тут терпіння святих, які бережуть Божі заповіді та віру Ісуса!» (Об'явл. 14:12)

Сьогодні багатьох християн бентежать окремі вислови з послань апостола Павла, в яких вони бачать постанову про відміну всіх законів. Ось деякі з них: «Завершення Закону — Христос...» (Римл. 10:4) або «...ви не під Законом, а під благодаттю» (Римл. 6:14) та ін. Щоб зрозуміти ці вислови, важливо знати, кому і чому апостол писав такі настанови.

У часи апостола Павла, як і сьогодні, дехто думав, що через виконання Закону можна отримати спасіння. Апостол Павло намагається донести до таких людей, що Закон не може спасти грішника ні від осуду гріха, ні від сили гріха. Лише у Христі людина отримує звільнення від осуду гріха і силу перемогти його.

Ще з часів гріхопадіння перших людей Бог визначив лише один шлях до спасіння — через віру в прийдешнього Месію. Давши Свій Закон, Бог показав гріховність і потребу людей у Спасителі. Однак деякі ізраїльтяни спотворили наміри Божі та використовували закони, моральні та церемоніальні, як засіб для досягнення праведності та святості.

Христос прийшов відновити права Закону і вказати на забутий шлях віри. Така віра не відмінює, а, навпаки, утверджує Закон і дає людям силу для виконання його вимог, бо це є благословенням для них. Якщо людина живе за тими принципами, за якими жив Христос, то їй не потрібний Закон, тому що ці принципи повністю узгоджуються з вимогами Закону. І така людина виконує Заповіді не для того, щоб спастися, а тому, що вже спасенна.

Христос поважав Божий Закон понад усе. Він Сам брав участь у проголошенні Закону, бо є Божественною Особою. Частиною Його місії на Землі було «збільшити та прославити Закона» (Ісаї 42:21). Уривок з книги Псалмів, який наведений у Новому Завіті, говорить про ставлення Христа до Закону: «Твою волю чинити, мій Боже, я хочу, і Закон Твій — у мене в серці» (Псал. 39:9; Євр. 10:5-7). Добра вістка про спасіння, яку проповідував Христос, а пізніше Його апостоли, утверджує незмінність Закону Божого. «То що, ми скасуємо Закон вірою? Зовсім ні! Ми утверджуємо Закон!» (Римл. 3:31)

Таким чином, Христос прийшов не лише викупити людей, але й захистити авторитет і святість Закону Божого. Він явив його велич і славу перед людьми і показав, як потрібно ставитися до нього. Християни, Його послідовники, покликані возвеличувати Закон Божий у своєму житті. Живучи життям послуху і любові, Христос підкреслював, що Його послідовники повинні дотримуватися Заповідей. На запитання про вічне життя Ісус відповів: «Як хочеш увійти до життя, додержуйся заповідей» (Матв. 19:17). Лише коли Христос живе в серці, ми можемо виявляти справжній послух. Апостол Павло сказав про своє життя: «І живу вже не я, а Христос живе в мені» (Гал. 2:20).

Коли Господь поселяється в нашому серці, Він приходить із Заповідями, тому що вони написані на скрижалях Його серця. І для тих, хто перебуває в Христі, Він виконує обітницю: «...Мої Закони Я вкладаю в їхній розум, напишу їх на їхніх серцях і буду для них Богом, а вони будуть для Мене народом» (Євр. 8:10). У серці справжнього християнина завжди знайдеться місце для Божого Закону.

ЗАОЧНА БІБЛІЙНА ШКОЛА

Дорогий друже!

Вашим вірним помічником під час вивчення Біблії можуть стати заочні біблійні курси (ЗБК). Уроки цих курсів допоможуть отримати відповіді на найрізноманітніші запитання.

Заяви надсилайте за адресою:

03071, Київ-71, а/с 36,
Заочні біблійні курси.

Ми пропонуємо такі курси:

- «Нове життя» (серія уроків для вивчення основних біблійних істин);
 - «Сила відродження» (поглиблений біблійний курс);
 - «Небесна перлинка» (курс для дітей 6-10 років);
 - «Таємниці пророцтв Даниїла» (уроки з вивчення книги Даниїла);
 - «10 запитань до Бога» (уроки для молоді);
 - «Формула життя» (уроки для підлітків та молоді (рос. мовою));
 - «Когда любовь возвращается домой» (курс з вивчення психології сімейного життя (рос. мовою)).
- Ви маєте можливість отримувати уроки як українською, так і російською мовами.

Не знаю, як ви, друзі, а я завжди відчуваю страх під час зустрічі з суворими й непривітними людьми. Мені завжди здається, що вони, навіть не знаючи мене, уже наперед не хочуть мати зі мною нічого спільного.

Якийсь час я намагалася уникати таких людей і не починати тісних стосунків. Але потім зрозуміла, що цей бар'єр можна подолати. Як? Усміхнутися першою.

■ Ольга ШЕВЕЛЬОВА

Що таке радість

«Усмішка — мімічні рухи обличчя, губ, очей, які показують бажання сміятися і виражають привітність, задоволення, насмішку та інші почуття», — знаходимо визначення в словнику Ожегова.

Отже, здавалося б, усмішка — звичайне скорочення м'язів обличчя, але не тільки. У відомій дитячій пісні співається: «От улыбки станет всем светлей». Обличчя — дзеркало душі, усмішка відображає її стан, настрої. Якщо на душі сумно — усмішки немає. Якщо на душі світло — на обличчі, як промінчик сонця, сяє усмішка.

Ми даруємо усмішки знайомим, близьким, рідним — вони цінні для нас. Але при зустрічі з незнайомими людьми ми рідко усміхаємося. Будьте щедрими на щире тепло до незнайомих людей. Нехай наші буденні випадкові зустрічі будуть осяяні привітними, теплими променями наших усмішок.

Усмішкою людина невербально повідомляє: «Я відкрита й прихильна до тебе». Спробуйте деякий час практикувати це, і ви побачите, як люди потягнуться до вас. Потім, спілкуючись ближче, людина захоче відкритися вам, можливо, довірити свою таємницю, звернутися за порадою.

Жодне створіння, крім людини, не може сміятися. Якщо дерево зрубують, воно плаче прозорими краплинами соку. Тварини кричать від болю чи голоду. І тільки людина володіє даром усмішки.

■ Усміхайтесь — і ваш настрої покращиться.

■ Усміхайтесь — і ваш тягар стане легким.

■ Усміхайтесь — і ваше життя зміниться. Кожен день стане святом, коли ваша усмішка відобразиться на обличчях інших людей.

■ Друзі мої, усміхайтесь своїм і чужим, знайомим і незнайомим. І ви побачите — усмішка творить дива.

Причини для усмішки

Кілька думок про внутрішню причину усмішки — про радість. Напевно, немає більшого дефіциту сьогодні в суспільстві, ніж дефіцит радості. Ні, я не маю на увазі гумор. Цього вистачає. Розважати людей жартами стало перспективною і прибутковою справою. Збірники анекдотів і жартів «розмітаються» з полиць книгарень. Гумористичні сайти б'ють усі рекорди за частотою відвідуваності. А деякі артисти та гумористи успішно заробляють гроші непристойними, вульгарними жартами. Радіо і телебачення стають популярними завдяки клоунаді та низькопробним жартам.

Гумор, сміх, усмішка, радість — усе це слова синоніми. Як і все добре, почуття гумору і сама здатність сміятися закладені в нас Богом. Гумор невіддільний від радості, яка є Божественною. Ми були створені, щоб радіти, і постійно прагнемо до цього.

Радість — веселе почуття, відчуття великого, щирого задоволення.

Усе це так. «Але чому радіти в наш час?» — часто запитують люди. Молодь не може знайти нормальну роботу, за-тримують зарплати і пенсії. А якщо й

отримуємо невеликі гроші — ціни все ж космічні. Причин для смутку безліч. А ось для радості їх і немає. Згодна з вами. Зовнішніх причин для радості сьогодні справді мало. Мало таких причин було і в апостола Павла, коли він писав листа своїм друзям у місто Филипи, перебуваючи у в'язниці через свої переконання.

Мені довелося бути на робочому семінарі в Санкт-Петербурзі. Група працівників Всесвітнього радіо була на екскурсії і відвідала в'язницю для політичних в'язнів — Петропавлівську фортецю.

Одиночні камери з маленькими за-гратованими вікнами, залізним ліжком, вузьким столом. Не дуже зручно. З документів відомо, що в'язні, потрапивши туди, на третю добу починали страждати від безсоння. Чи радісно їм було? Навряд.

Але апостол Павло, перебуваючи у в'язниці, і, можливо, у ще гірших умовах, пише: «Радійте завжди в Господі; і ще раз кажу: радійте!» (Филп. 4:4).

Парадокс? Суперечність? Удавана радість? Річ у тім, що джерелом радісного світосприйняття апостола були не зовнішні обставини. І тут ми розуміємо, що радість буває зовнішньою і внутрішньою, швидкоплинною і постійною.

Зовнішня і внутрішня радість

Зовнішня радість швидко минає. До нового автомобіля, до нової квартири, до компліментів, до гарної роботи ми швидко звикаємо. Відчуття емоційного підйому зникає, і нам знову сумно, невесело. Знову починаються пошуки нового приводу для радості.

На жаль, багато людей ідуть не тим шляхом у пошуках радості. Одні, розпочавши з чарки для бадьорості, стають хронічними алкоголіками. Інші шукають задоволення в наркотичному кайфі, а потім не можуть зупинитися і гинуть. Треті відчують прилив радості, коли тримають у руках купу «зелених». Але все це швидкоплинна радість, тимчасова.

Внутрішня радість — постійна, тому що її джерело — незмінне. Це любов Бога до нас, Його готовність прощати, завжди прийти на допомогу. Це те, що ніколи не мине, не зміниться, те, до чого не можна звикнути. Тому радість, джерело якої — Бог, завжди з нами, і щоденно ми можемо відчувати її ніжний дотик.

У Біблії слово «радість» і похідні від нього вжиті 211 разів. Якщо досліджувати всі ці тексти, можна помітити таку особливість: радість — це наслідок навернення до Бога, народження згори. У Діях святих апостолів 2:28 сказано: «Ти дав мені пізнати дороги життя, і сповни мене радістю присутності Своєї!» І ще: «А учні сповновалися радістю і Духом Святим» (Дії 13:52).

Крім того, Ісус говорив, що радість спілкування з Богом досконала, і ніхто не може відібрати її. «Щоб Моя радість перебувала в вас і щоб ваша радість сповнилася» (Івана 15:11).

Радість віруючої людини має дві чудові риси. Перша: її ніхто не може відібрати. Вона не буде залежати від ви-

падку чи подій у світі. У всі часи люди говорили про близькі відносини з Богом саме під час страждань. Радість, яку дають гроші, матеріальні блага, можна відібрати, позбавивши людину всього. Але радість, яку дарує Ісус, не залежить ні від чого в цьому світі.

Друга риса: радість віруючої людини досконала і повна. У земній радості постійно чогось не вистачає. Ми можемо жалкувати за чимось чи мати якісь неприємні спогади. А радість від присутності Христа в нашому житті не має й тіні недосконалості. Вона досконала і повна.

У Біблії, у Псал. 16:11, є слова, які підтверджують цю істину: «Дорогу життя Ти покажеш мені: радість велика з Тобою, завжди блаженство в правіці Твоїй!»

Повнота радості

Слово «повнота» має значення всебічності, необмеженості, нероздільності. Повнота радості — стан настільки прекрасний, що приносить невимовне задоволення і мир. І все це ми можемо мати вже тут, на Землі, якщо приймемо умови Бога.

Ці умови прості: усвідомити, що ми грішні. Ми й самі це відчуємо, але так звикли до своєї гріховності, що не хочемо змінювати свої звички, погляди, спосіб життя. А це потрібно зробити. Інакше нам не відчуті повноти радості. Але на своїй гріховності не потрібно зупинятися. Знайдіть час для спілкування з Богом. Скажіть Йому про те, що ваше життя сумне і безрадісне і що ви хотіли б мати справжню, доскоалу радість, яка не зникне навіть у найбільш сумні і тривожні періоди вашого життя. Розкажіть про свої проблеми в сім'ї чи на роботі. Бог обов'язково допоможе вам. Але нехай бажання змінитися буде щирим. Бог, Який знає наші серця краще за нас, помітить найменшу хитрість, лицемірство чи фальш.

Ваша молитва не залишиться без відповіді. Ви помітите, що зміни розпочалися. Радість наповнить ваше серце. Ви радітимете новому сходу сонця, пташці, яка розбудить вас уранці, літньому вітерцю, який ніжно голубить ваше обличчя. Ви здивуєтеся, що є так багато причин для радості, яких ви раніше не помічали.

Добра супутниця

Радість — це не постійні емоції, усмішки. Радість може бути спокійною, як вечірнє море, ніжною, як сон дитини. Ми живемо в неспокійному світі, щодня бачимо зло і обман, аморальність і наглість. Усе це позбавляє нас зовнішньої радості, непокоїть, але варто зайти в тихий прихисток нашого внутрішнього світу і постукати у двері радості. Вона скаже нам, що Бог не змінився і все в Його руці і під Його контролем.

Бог незмінний, а це означає, що і радість наша постійна.

Друзі, шукайте радість у Богів і Його любові, укореніться в них, і нехай вона завжди супроводжує вас на життєвому шляху.

Осенний листок

Веет, веет ветерок,
Гонит желтый он листок.
Лист на дереве висел,
Ветер дунул — он слетел,
А весной красивым был
И листочкам говорил:
«Посмотрите на меня,
Всех красивей — это я.
Не сравнится вам со мной!
Я — листочек молодой
И зелененький такой».
Хоть листочек небольшой,
Но гордился он собой:
«Вот и птички прилетели,
Звонко, дружно все запели.
Рано утром на заре
Не дают покоя мне.
Нет, так дальше не могу
И на землю упаду.
Кто поможет мне тогда,
Ах, какая мне беда».
Но вот осень к нам пришла,
Наступили холода,
Пожелтела вся листва.
Нет листочка, где же он?
Ветром был он унесен,
Нет уж прежней красоты,
Он такой, как я и ты.
Не гордись и ты, дружок.
Это нам с тобой урок,
Сам себя не возвышай,
Чувство меры не теряй.

■ А. Н.

МУДРІ ДУМКИ

■ Щастя випадає тому, хто його не чекає (Японське прислів'я).

■ Щастя, яке саме прийшло до тебе, приносить прокляття, коли зникає (Давньоіндійський афоризм).

■ Щастя — це не життя без турбот і смутків, щастя — це стан душі (Ф. Е. Дзержинський).

■ Щастя не в тому, щоб завжди робити те, що хочеш, а в тому, щоб завжди хотіти того, що робиш (Л. М. Толстой).

Невидиме провидіння

Одного разу юнак сказав своєму батькові:

— Господь захистив мене сьогодні по-особливому. Кінь мій послизнувся, і я впав під нього, але нічого собі не пошкодив.

— Сину мій, — відповів батько, — я такий радий, що Господь зберіг тебе. Але мене Він захистив ще більше. Я проїхав 20 миль, але кінь мій навіть жодного разу не спіткнувся.

Сина врятовано видимим способом Божого провидіння, а батька — невидимим. Одні бачать спасіння в певний момент, день і годину, інші — в кожний момент життя.

Що мені подобається

в наших друзях євреях?

Не може бути жодних сумнівів у тому, що християни багато чим зобов'язані єврейському спадку. Тільки вдумайтеся: ми поклоняємося тому ж Богові, цінуємо ті самі єврейські Писання. Коли нам погано, ми знаходимо втіху в тих же псалмах.

■ **Джордж Вандеман**

Як єврейські, так і християнські діти насолоджуються тими самими історичними розповідями про Давида й Голята, про Даниїла, який потрапив до рову з левами, про сміливу й прекрасну царицю Естер. Ми шануємо тих же отців віри — Авраама, Мойсея, Іллю й багатьох інших. Ми навіть поділяємо ідентичні цінності, засновані на Десяти Божих Заповідях.

Так, насправді, як християни, так і єврейські віруючі мають багато спільного у своїй релігії. Головна розбіжність між нами полягає у вірі в Ісуса як Спасителя чи Месію. Але існують розбіжності навіть між самими єврейськими богословами щодо значення Месії, як, зрештою, і стосовно інших вірувань.

В юдаїзмі існують три головні напрямки — ортодоксальний, реформаторський і консервативний. Ортодоксальний юдаїзм суворо дотримується двох стандартів — Тори й Талмуда. Тора — це П'ятикнижжя Мойсея, а Талмуд — це тлумачення або давнє розширення Тори, складене давніми рабинами (вчителями закону).

Ортодокси суворо дотримуються законів Писання щодо повсякденної дієти та вшанування святих днів. Під час поклоніння вони зберігають звичай давнього світу й не допускають інструментальної музики. У синагогах чоловіки й жінки сидять окремо і зверхують поклоніння з покритими головами.

Більшість ортодоксів також вірять у повернення релігійного правління в Ізраїлі, яке супроводжується духовним відродженням. Вони чекають на повернення єврейського народу до Святої Землі. Деякі з них висловлюють бажання знов відбудувати храм і принести в жертву тварин. Але над усе вони чекають на Прихід Месії від Бога.

Реформований юдаїзм — це його ліберальне крило. Реформісти цінують Талмуд і вважають його богонатхненною книгою, але не пов'язують себе з усіма вказаними в ньому традиціями. Таким чином, вони схильні не приймати такого вчення, котре, на їхню думку, не ставить перед ними в теперішній час жодних цілей.

Реформатори зазвичай не вірять в особистий Прихід Месії та в Його служіння у відновленому храмі в Єрусалимі. Але вони усе ще очікують, коли процвітатиме месіанський світ.

Між реформаторами й ортодоксами стоять консерватори. Вони віддають перевагу традиціям і обрядам Талмуда, а також повчанням Тори, хоч і не відрізняються при цьому такою суворістю, як ортодокси. І, як і реформатори, консерватори хочуть зробити щось для модернізації суспільства.

Який же напрямок юдаїзму процвітає в Сполучених Штатах? В ортодоксів значно більше синагог. Але більшість американських євреїв називають себе або консерваторами, або реформістами. Крім того, функціонують ще й різні менші групи, більшість котрих дотримуються руху реконструкції.

Хоч конгрегації користуються повною незалежністю, вони якимсь чином ухитряються підтримувати єдність. Це тим більше дивно, якщо взяти до уваги, що єврейський народ був відірваний від своєї батьківщини протягом двох тисяч років і розсіяний по всьому світу.

Давним-давно підлітки Йосип і Даниїл, опинившись у вигнанні, принесли благословення тій землі, до якої

вони потрапили в неволю. Єврейські іммігранти також значно збагатили країну, яка дала їм притулок, і зробили це найрізноманітнішими способами. Багато найкращих і найзнаменитіших людей — музикантів, учених, адвокатів, ремісників, викладачів, бізнесменів, воєначальників, філософів і державних діячів — були євреями за національністю. Не може бути сумнівів у тому, що Сполучені Штати не стали б великою державою, якби не внесок, зроблений єврейським народом в їх культуру і розвиток. На зорі колоніальної історії єврейські біженці шукали свободу в нашій вільній державі. І все ж їм довелося чимало постраждати від забобонів і гонінь. Але так було не завжди.

Наприклад, єврейські поселенці з Португалії знайшли безпечне для себе місце в голландському Новому Амстердамі. 1654 року вони заснували першу офіційну синагогу в Новому Світі. До 1850-го року вже 77 єврейських конгрегацій сформувалися у двадцяти одному штаті країни. У теперішній час у Північній Америці налічується 3500 синагог, котрі обслуговують сім мільйонів євреїв.

Єврейському народові досі доводиться страждати від забобонів і дискримінації, і здебільшого таке ставлення до них виявляють так звані християни. Ми досі відчуваємо гіркоту від того, що Адольфу Гітлеру було дозволено захопити владу і влаштувати криваву бійню мільйонам євреїв у країні, котра з повним правом пишається своїм багатим християнським спадком.

Звичайно, Гітлер був далекий від християнства. Німецькі віруючі були просто шоковані неймовірними страхотами «таборів смерті». Але не можна заперечувати, що Гітлер дослухався до тих забобонів і страхів, котрі висловлювали багато протестантів стосовно єврейського народу.

Ми, християни, часом забуваємо, що Ісус Сам був євреєм. Він походив з коліна Юдиного й був пов'язаний кровними узами з царським домом Давида. Та й усі його апостоли були євреями.

Чому ж тоді власний народ Ісуса відкинув Його?

По-перше, Його зазіхання на Божественність видавалося їм невинуватим. Коли він провіщав: «Я і Отець — Ми одне!» (Івана 10:30), Ісус, здавалося, порушував тим самим головний принцип єврейської віри. Кожний правдивий єврей щоденно повторює «шему» з Повторення Закону 6:4: «Слухай, Ізраїлю: Господь, Бог наш — Господь один!»

Якщо існує лише Один Бог, тоді як же Ісус наважується претендувати на Божественність і рівність зі Своім Отцем? Викликана цим розгубленість примусила тодішніх релігійних керівників звинуватити Ісуса в богозневазі й шукати Його смерті. Про це можна прочитати в Івана 10:30-33.

Щоб вирішити цю проблему, нам необхідно звернутися до першого розділу Тори. Бог сказав: «Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою» (Бут. 1:26).

Займенник у множині, що стоїть тут і вказує на Бога, вимагає присутності щонайменше двох осіб. І все ж множина стосовно Бога не заперечує Його єдності, що видно з наступного тексту: «І Бог на Свій образ людину створив» (Бут. 1:27).

Поняття «Бог» об'єднує кілька Божественних Осіб. Наш обмежений людський розум не в змозі зрозуміти це так само, як ми не в змозі зрозуміти, як

це в Бога не було початку й Він існував одвіку.

Відкиненню Ісуса в ті часи сприяла й ряд інших чинників. Як і в часи Антіоха, у цей час єврейський народ страждав під ярмом іноземного правління, але цього разу простежувалася одна важлива розбіжність. За римлян Ізраїль користувався повною релігійною свободою. Таким чином, ситуація, яка тоді склалася, скоріше свідчила про політичний безлад, ніж про духовну кризу.

Але навіть у такій ситуації уся нація бажала відокремитися від Рима. Усі євреї чекали на Прихід Месії, Котрий, як Юда Маккавей, зможе вигнати ворогів і відновити незалежність країни. Але Ісус не був зацікавлений у формуванні армії, котра могла би врятувати народ від поневолювачів. Ні, Він прийшов спасти їх від гріха.

Оскільки Ісус не виправдав їхніх очікувань, Ізраїль Його не прийняв. Але того дня, коли Його розп'яли на хресті, деякі з них серйозно замислилися.

Уявіть собі бесіду на Голгофі між двома членами єврейського вищого суду, синедріону, Никодимом і Йосипом. Обидва глибоко пройнялися вченням Ісуса. Хоч хожен із них відкрито не визнавав Його Месією, Йосип уже потай вірував. Никодим, однак, усе ще боровся із собою, зі своїми сумнівами.

Коли натовп дивився на Ісуса в Його передсмертній агонії, два єврейських керівники тихенько відійшли вбік, щоб поговорити. Никодим стверджував, що якщо б Ісус насправді був Месією, то Він би врятував Себе від хреста й усю націю від володарювання Рима. А Йосип нагадає йому уривок з книги пророка Ісаї: «Він погорджений був, Його люди покинули, страдник, знайомий з хворобами, і від Якого обличчя хвалили, погорджений, і ми не цінували Його... Направду ж Він немочі наші узав і наші болі поніс, а ми уважали Його за пораненого, ніби Бог Його вдарив поразками й мучив... А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, — кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас оздоровлено!» (Ісаї 53:3-5).

Никодим дуже здивований, але все ще розгублений. «А якщо припустити, що тут Ісаїя свідчить про свої страждання?»

«Цього не може бути, — відповідає Йосип. — У цьому уривкові передбачається заступницьке покарання. У ньому йдеться про страдника, що «ніби Бог Його вдарив поразками». Але «кара на Ньому була за наш світ». Тільки Месія має взяти на Себе прокляття за наші гріхи заради нашого спасіння. Він — Агнец Божий, Якого принесено в жертву».

Чи не занадто поспішив натовп, осудивши Ісуса? А якщо Він насправді був Месією?

У ту ніч при світлі суботніх свічок багато хто, як ніколи раніше, особливо ретельно читав пророцтва. І вони дізналися, що Давид передрік страту на хресті: «Прокололи вони мої руки та ноги мої» (Псал. 22:17). Можна ще багато чого відкрити з пророцтв про Ісуса.

Чи варто дивуватися тому, що коли минуло багато століть, тисячі євреїв почали вважати Ісуса здійсненням своїх сподівань? Прекрасний, славний спадок ми розділяємо зараз разом з ними.

Отже, немає значення, ми є християнами чи євреями — ми всі є членами однієї Божої сім'ї. Тож нехай допоможе нам Бог гідно цінувати один одного, і будемо продовжувати виконувати Його волю.

Пилат

Він стояв перед Пилатом тихо, Змучений, та все ж таки стояв. Вже душа передчувала лихо... «Що є істина?» — Пилат Його спитав.

Прокуратор був людина вчена, Як усі, любив життя земне. «Що є істина?» — питання незбагненне, Бо хвилює також і мене.

Десь він чув про вчителя нового, Що не прагнув влади і скарбів, Ось і перетнулися дороги: Цар земний — навпроти Цар царів.

Перетнулось вічне і дочасне, І Пилат замислився на мить... «Що є істина?» — питання своєчасне, Перед Ним ця Істина стоїть.

Боротьба у серці ще триває... Як же вчинить влади представник? Чи відпустить, а чи покарає? Зробить те, до чого більше звик.

Ще вагається, зусилля докладає, Щоб звільнити Істину з оков, І навмисне з часом зволікає. Просто в очі дивиться Любов.

Натовп шаленіє: «Розп'яти!», Ти є Цар? А царство де твоє? «Що є істина?» — продовжую питати, В мене влада над тобою є!

Змилююсь напередодні свята. Я б Варавву в руки їм віддав... — Це — Людина! — мовив прокуратор. Я таких ніде не зустрічав.

Що я чую... «Він є Сином Божим?» Страх Пилата паралізував. Що у його серці перемаже? Як йому вчинити, він не знав.

На терезах долі захитались Влада й совість — вибір непростий, Недаремно це з Пилатом сталося, А сьогодні як вчинив би ти?

Що обрали б ми, сучасні люди? Відповідь болюча і проста: Як було, так і тепер все буде. Оберем Варавву — не Христа.

Та лукавий був напготові: «Дай наказ — хай розп'януть його, На тобі немає його крові, Всі чекають дозволу твого!»

Все завмерло ніби на хвилину, Іскра віри згаснула в очах... Зрозумів Пилат, що сам відкинув Це Життя, і Істину, і Шлях.

■ **Людмила ПАЛАМАРЮК, м. Умань**

Небесные доспехи Бога

Жизнь христианина — повседневная борьба со злом, и поэтому каждый верующий подобен воину. Мы должны быть сильными в Господе Иисусе Христе. В Библии указаны Божьи доспехи, в которые нам необходимо облачиться, чтобы победить врага. Правильно определите их, и на пересечении пар сложится слово — основное качество Бога.

Небесные доспехи Бога (Ефессянам 6:14-18)	благовестника	праведности	спасения	истины	веры	духовный
Броня	о	л	д	а	м	а
Пояс	в	а	л	ю	т	а
Обувь	б	и	б	л	и	я
Щит	с	и	м	е	о	н
Шлем	д	е	в	о	р	а
Меч	р	а	х	и	л	ь

Составил Вениамин Ядуванкин

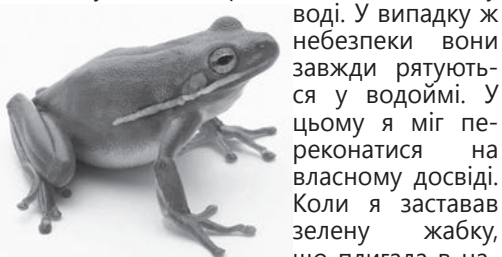
Чого можуть навчити жабки

«Як лине той олень до водних потоків, так лине до Тебе, о Боже, душа моя» (Псал. 42:2).

Мабуть, спостерігаючи за тим, як олень іде на водопій, євреї часів Давида або Соломона міг побачити живе втілення прагнення душі до Бога. Подібно до того, як олень, що відчуває спрагу, намагається скоріше прийти до води, кожна віруюча людина, «убога духом» (Матв. 5:3), «голодна й спражена праведності» (Матв. 5:6), шукає можливості зблизитися з Богом. Давні євреї вміли черпати уроки з навколишньої природи.

На жаль, зараз оленя, лань чи косулю побачити не просто. Зазвичай вони відчують людину здалека й намагаються сховатися. Однак навіть сьогодні спустошена людською діяльністю природа продовжує ілюструвати духовні істини.

Одного разу я прогулювався берегом невеликого підмосковного озера. Доводилося дивитися на дорогу, щоб не чавити смарагдово-зелених жабок, які щораз вискакували з-під ніг. Відомо, що жабки цієї групи (озерна і ставкова — так звані зелені жабки) усе життя проводять біля води й у воді. У випадку ж небезпеки вони завжди рятуються у водоймі. У цьому я міг переконатися на власному досвіді. Коли я заставав зелену жабку, що плигала в напрямку від озера, побачивши мене, вона розверталася і поспішала пірнути у воду. Щоразу стривожені жабки поспішали до озера, рятуючись у воді.

Здатність завжди втікати до води дозволяє жабкам вижити. Адже їхня шкіра не може знести довгого висихання. У воді вони зростають, коли були пуголовками, і для розмноження знову поверталися до водойми.

Так і людина не може існувати без Бога. Господь дав нам життя. Він же підтримує нас духовно й фізично. Перефразовуючи слова псалмиста, можна сказати: «Як жабка не може віддалятися від води, так не може віддалятися я від Тебе, Боже!» Власне, в іншому псалмі майже так і написано: «Бо погинуть ось ті, хто бокує від Тебе... А я, — близькість Бога для мене добро!» (Псал. 73:27, 28). Чуючи сплеск жабки, які плигають у ставок, будемо про це пам'ятати.

Сергій Хрибар

Ентоні Невард

Теорія еволюції: від Дарвіна до Гітлера

Курс історії в середніх школах Великобританії містить багато інформації про Німеччину часів Третього рейху. Учні, які претендують на найвищий бал на екзамені, за чотири роки навчання двічі проходять історію нацистського періоду дуже детально. Дітям прищеплюють ненависть і відразу до фашистської політики Гітлера, і це справедливо. Однак їм нічого не говорять про те, що ця політика має досить цікаве джерело — ідеї англійського натураліста Чарльза Дарвіна. Зв'язок нацизму та дарвінізму ставав об'єктом вивчення багатьох письменників- креаціоністів, однак їхні праці були поховані в завалах радянської історичної науки.

Англєць Малкольм Бауден звертає увагу на еволюційне коріння цієї політичної течії: «Добре відома еволюційна основа ніцшеанських теорій надлюдини, відоме і практичне їх застосування Гітлером у реалізації задуму про «расу панів». Жажливі наслідки доведення еволюційної теорії до логічного завершення, тобто знищення «слабких» рас, — реалізувалися в жахливих концентраційних таборів: Бельзена, Освенціма та інших. Історики скрупульозно збирають свідчення звірств гітлерівського режиму; але жодному з них не спадає на думку поставити на перший план той факт, що режим цей ґрунтувався на еволюційній філософії. Дійсно, теорія Дарвіна священна, дорожча за людське життя, її дбайливо оберігають від будь-якої критики».

З Бауденом повністю згідний американський вчений Генрі Морріс: «Насправді, хоч кожен школяр знає про зло, якого завдав Гітлер і його націонал-соціалізм у світі, дітям не пояснюють, що основою всього цього є еволюційна теорія. Така явна спроба приховати істину є нічим іншим, як переписуванням історії. Сучасні еволюціоністи реагують доволі гнівно, коли хтось нагадує їм, що теорія еволюції стала основою нацизму, — але це саме так».

Далі Морріс цитує Артура Кейта, провідного британського спеціаліста з еволюційної антропології, який писав після Другої світової війни: «Щоб побачити, як еволюційні методи і племінна мораль енергійно запроваджуються у справи сучасної великої нації, нам варто згадати Німеччину 1942 року. Гітлер свято вірив, що еволюція є єдино правильною основою для національної політики». Фюрер Німеччини був еволюціоністом; він свідомо намагався пристосувати політику країни до теорії еволюції.

Впливова «Ліга моністів» (науково-філософська теорія, покликана замінити релігію), заснована Ернстом Геккелем (1834-1919), повернула ба-

гатьох німецьких учених та інших інтелектуалів до матеріалізму, расизму, націоналізму та імперіалізму. Геолог Кеннет Хсу стверджує: «Дарвінізм за Геккелем знайшов своє терористичне вираження в націонал-соціалізмі. Для Гітлера еволюція була важливим критерієм сучасної науки, і його "погляди на історію, політику, релігію, християнство, природу, євгеніку, науку, мистецтво і еволюцію... збігалися з поглядами Геккеля". У біологічній теорії Дарвіна Гітлер знайшов найміцнішу зброю проти традиційних цінностей».

«Для Гітлера еволюція була важливим критерієм сучасної науки, і його "погляди на історію, політику, релігію, християнство, природу, євгеніку, науку, мистецтво і еволюцію збігалися з поглядами Геккеля.»

Докази цих тверджень можна знайти у відомій книзі Адольфа Гітлера «Mein Kampf» («Моя боротьба»), де особливо підкреслюється дарвіністська «боротьба за існування» і «виживання сильніших». Роберт Кларк пише: «Розум Адольфа Гітлера був у полоні еволюційного мислення, напевно, з дитинства».

В основі усього найгіршого, що є в «Mein Kampf», лежать еволюційні ідеї, до того ж зовсім не прикриті. Декілька взятих довільно цитат відображають логіку Гітлера: «Той, хто хоче жити, повинен боротися; той, хто не хоче боротися у цьому світі, де постійна боротьба — закон життя, не має права на існування».

Однак це єдині слова Гітлера, наведені в роботі доктора Кларка, хоч темі нацизму він присвятив декілька сторінок. Тому, щоб визначити, наскільки теорія еволюції вплинула на «Mein Kampf», звернемося до самої книги. Д. Уотт у передмові до неї стверджує, що гітлерівські теорії про німецький народ і зовнішню політику Німеччини мали не так економічне підґрунтя, як були тісно пов'язані з гітлерівською біологічною інтерпретацією історії, з романтичною ідеалізацією селянина і його права обробляти землю власними руками, з гітлерівськими теоріями рас і держави. Ці ідеї містили принципи сортування рас, заборону на шлюб з людьми «неповноцінних» націй, вищість арійської раси, особливо німецького народу, і ворожнечу до євреїв.

Гітлер підкреслює той біологічний факт, що живі створіння розмножуються лише в межах свого виду, а винятки зазвичай дають безплідне потомство. Далі він неправильно інтерпретує цей факт як аргумент проти змішаних шлюбів між представниками різних рас. У цьому також виявилось його еволюційне трактування людської історії. «Для Природи огидні шлюби між сильними і слабкими, але ще більш огидне їй змішання вищої і нижчої рас, бо це здатне одним ударом зруйнувати всю її працю з виведення вищої раси, яка тривала сотні тисяч років... Намагаючись повстати проти залізної логіки Природи, людина вступає у боротьбу з законами, яким вона завдячує своїм існуванням».

«Mein Kampf» стала однією з найбільш популярних книг за всю історію Німеччини. Тільки у 1944 році було продано більше 11 мільйонів екземплярів. Теорію еволюції та расизм гаряче вітали всі нацистські керівники та більшість учених, зокрема й Гімmlер, шеф гестапо, і Менгеле, «ангел смерті» Освенціма. Гітлер ненавидів християнство, яке протистояло еволюційному вченню.

Сокровище — мама

Есть слово одно, что дано нам понять
Не сразу, а больше и больше с годами.
Всего-то две буквы два раза сказать,
И станет теплее, скажи только: «МАМА».

Птенцы утихают, когда рядом мать,
Котят и тигра детеныши — тоже,
И с матерью рядом отважится встать
Смешной жеребенок на тонкие ножки.

Орлятам на пик неприступной скалы
Приносит она пропитание днями.
Что тут говорит, если даже и мы
Всем лучшим на свете обязаны маме.

Она, как скала, укрывала собой
От всех непогод наше хрупкое детство.
За нас что ни день — то работа и бой:
С поста материнства в отставку, не деться.

Услышит, поймет, успокоит, простит —
Она, словно ангел, дана нам с рожденья.
И хоть ее сердце от нас же болит,
Не может оно без любви ни мгновенья.

Но больше, чем самая добрая мать,
Господь нас умеет любить и прощать.
Ведь именно Он для общения с нами
Придумал и дал нам сокровище — МАМУ!

Алена ГЕЙКЕР

ПОСЛУХ ЧЕРЕЗ
БЛАГОДАТЬ

**«Адже ви спасенні благодаттю через віру, і це не від вас, це Божий дар»
(Ефес. 2:8).**

Бог бажає, щоб ми досягли такого рівня досконалості, який став для нас можливим завдяки дару Христа. Він закликає нас зробити правильний вибір, з'єднатися з небесними засобами і прийняти принципи, котрі відновлять у нас Божественний образ. У Своєму Слові та великій книзі природи Він відкрив нам принципи життя. Наше завдання полягає в тому, аби пізнати ці принципи та слухняно співпрацювати з Ним для відновлення здоров'я як тіла, так і душі.

Людям необхідно усвідомити, що благословення послуху в усій їхній повноті можуть належати їм тільки тоді, коли вони приймуть благодать Христа. Саме Його благодать дає людині силу користися Божим законам. Саме вона робить людину здатною звільнитися з рабства згубної звички. Це — єдина сила, яка може зміцнити людину і зберегти на правильному шляху.

Коли Євангеліє приймають у його чистоті й силі, воно стає цілющим засобом від породжених гріхом хвороб. Сходить Сонце Праведності "та лікування в променях Його" (Мал. 4:2). Не все, що дає цей світ, може зцілити розбите серце, принести душевний спокій, звільнити від клопотів або хвороби. Слава, геніальність, талант — усе це не здатне вселити радість у засмучене серце чи відновити змарноване життя. Життя з Богом у душі — єдина надія людини.

Любов, якою Христос огортає все єство, — це життєдайна сила. Її дотик до всіх життєво важливих органів — мозку, серця, нервів — цілющий... З нею приходять спокій і мир. Вона вселяє в душу радість, яку ніщо земне не може знищити, — радість у Святому Дусі, радість, яка дарує здоров'я і життя...

Хоч упродовж віків влада гріха над людським родом дедалі посилюється, хоч сатана з допомогою обману і майстерної підробки кинув чорну тінь свого тлумачення на Слово Бога, примусивши людей засумніватися в Його доброті, щедрі потоки милості й любові Отця не перестануть зливатися на Землю. Якби людські істоти відчинили вікна душі для небесного світла, цінуючи Божественні дари, потік цілющої сили наповнив би їх.

Диво буднів

■ Сергій Борисов

горю «колишніх» і також виїжджають, поступаючись місцем іншим людям... Взагалі, як на вокзалі!

А з чого починають ті, які щойно в'їхали? Роблять капітальний ремонт і перепланування на свій смак. Тож яке, на вашу думку, враження на них мають справити темні плями на стелі від роботи несправної сантехніки? Адже від жителів, якщо вони дисципліновано і вчасно закручують крани і не бешкетують, як відомо, «нічого й не візьмеш»; з ЖЕКом теж ситуація зрозуміла, та й що вони можуть з таким фінансуванням? Хіба що аварійні ремонти...

Отже, якщо «новенькі» хочуть спокійно жити й радіти з усіх принад свого недешевого ремонту, вони змушені потурбуватися і про справність сантехніки у квартирі, що поверхом вище! Як кажуть, сам зробив — сам і винен, а не хтось інший. А якщо хочеш, щоб було зроблено добре, — роби сам!

Як бачимо, теоретично все виглядало красиво й логічно. Допоможи, Господи, реалізувати задумане.

Лише тут я звернув увагу на дивні шуми, що чулися десь унизу. Слід сказати, що коли зайнятий справою, я настільки вмію «відключатися» від навколишньої дійсності, що навіть у найбільш людних і гамірних місцях мені нічого не може завадити думати. Але тут — інша справа: підсвідомо я сам почав вирішувати проблему. Отже, що ж то за шум і звідки? Я ліг на підлогу й приклав до неї вухо. І справді: джерело шуму знаходилося прямо піді мною, — можна було розпізнати роботу різких електродвигунів! Я зрозумів, що у квартирі знизу триває ремонт, а точніше — перепланування! І це означає, згідно з теорією, що не сьогодні-завтра в наші двері подзвонять власники нижньої квартири з цікавими пропозиціями!

Слава Тобі, Господи, що Ти почув мої молитви.

Коли ввечері прийшла з роботи моя сестра, я їй радісно сповістив, які, на славу Господа, на нас чекають чудові події найближчим часом! Вона втомлено й сумно подивилася на мене, тяжко зітхнула й виразно покрутила пальцем біля скроні...

Однак, коли наступного дня рано-вранці, а саме о шостій годині, у вхідні двері подзвонили, ми обоє здригнулися, переглянулися й пішли з'ясовувати, що там трапилося.

— Хто там?

— Ваша сусідка знизу.

Моя сестра потім розповідала, як вона тоді аж здригнулася, запідозривши, що трапилася якась аварія, і нам доведеться оплачувати ремонт з усунення її наслідків. Мені теж, зізнатися, було ніяково: дійсно, чого доброго може статися так рано, щоби спричинити прихід сусідки о шостій ранку?

Я відчинив двері. Перед нами стояла тендітна, елегантно вдягнена жінка приблизно 70-ти років, досить привабливої зовнішності.

— Доброго ранку! Можна увійти? Не хвилюйтеся: я до вас ненадовго. Я розумію, що ви збираєтеся на роботу.

Я посторонився, і вона увійшла.

— Річ у тім, що я купила квартиру, що під вами, і роблю зараз в ній ремонт. Коли справа дійшла до сантехніки, з'ясувалося, що труби в такому стані, що їх не вдається замінити просто від стіни до стіни. Найгірше сховано у стінах та міжповерховому перекритті. Тому для надійності хотілося б замінити труби в перекритті між нашими квартирами.

— І скільки ж це буде нам коштувати? — приреченим голосом поцікавилася моя сестра.

— Абсолютно нічого! Річ у тім, що все це розпочала я, і саме я насамперед зацікавлена в тому, щоб гуляти під дощем тільки на вулиці. До речі, можна подивитися на так званий фронт робіт?

Якусь мить, доки ми з сестрою отя-

милися від подиву, стояла тиша. Однак сестра, як людина військова і старша за званням, швидше схаменулася й, оперативно оцінивши обстановку, командним тоном віддала мені наказ:

— Капітане, покажіть, будь ласка, усе, що треба. Ви працюєте вдома, а мені треба на службу збиратися!

Входячи в роль, я цокнув каблучками і вигукнув:

— Так точно, пане полковнику, буде виконано!

Сестра якось дивно, але з повагою подивилася на мене й пішла переодягатися. А ми з сусідкою почали огляд об'єкта ремонту. Після огляду, хвилину поміркувавши, жінка промовила:

— Ось що: мені чомусь стало моторошно від побаченого... І знаєте що, виникло бажання замінити буквально всю сантехніку! І при цьому — безплатно, — уточнила вона.

— Та ні! — заперечив я. — Як же так? І чудову чавунну ванну, якій немає зносу, якщо не пошкоджена емаль (а вона не пошкоджена); і «розкішну» залізну раковину на півкватратних метри?! Ніколи!

— Так, щодо цих двох пунктів я з вами цілком згодна: я також вирішила, як це не дивно, зберегти ці «музейні експонати», піддавши їх, правда, деякій реставрації... До речі, мені подобається, як у вас встановлена ванна, та й плитка на кухні... Ви їх самі так повернули?

— Так, давно вже, коли тільки в'їхали.

— Я теж так зроблю через цей стовп... адже його не можна зрушити, а місця він займає багато... А щоб поставити ще й душову кабінку, посуну перегородку між ванною кімнатою і кухнею... Гаразд. Отже, ми з вами домовилися: протягом максимум місяця мої робітники поміняють у вас труби, змішувачі, унітаз і раковину у ванній кімнаті.

— А це точно безкоштовно? — поцікавився я.

— Точно, точно. За мій рахунок, — засміялася вона. — Наскільки я зрозуміла, ви працюєте вдома? Отже, з тим, щоб робітники могли потрапити до вашої квартири з 10.00 до 16.00, проблем, я вважаю, не буде.

— Не буде, — запевнив я її, і на тому ми з нею розпрощалися.

Коли моя сестра вже йшла на роботу, вона все ще була вражена тим, що сталося. Вона чула нашу розмову з сусідкою, та ми й не намагалися щось приховувати, тому розмовляли досить голосно.

— Ну, я пішла, — розгублено промовила вона.

— Щасливого дня, і нехай береже тебе Господь! — відповів я.

Минув місяць, і в нас, на славу Божу, вже стояла новенька добротна вітчизняна сантехніка з імпортними трубами, прокладками й іншим обладунком, за які ми не заплатили ні копійки.

Що ще можна додати до цього?

Можна, звичайно, сказати, що нам просто пощастило, що це випадковий збіг обставин... Але чи багато хто може сказати, що їм теж так «пощастило»? Адже це сталося після щирої гарячої молитви! До речі, а що це означає — «просто пощастило» або «випадково збіглося»? Чи це не є резервом Самого Господа?

Що ж до моєї сестри, то я не можу сказати, що вона одразу ж стала віруючою в Бога. Ні, не та «закваска». Але вона стала з більшою пошаною та увагою дослухатися до моїх розповідей про Бога й помітно обережніше спілкуватися зі мною. Як і в багатьох невіруючих людей, що не мають безпосереднього контакту з Богом, у неї на цьому етапі склалося враження на кшталт такого: «Однак Сергій у мене — людина особлива, і невідомо ще, на яку тему він може так ефективно помолитися!» Але ми з вами знаємо, що саме Господь, а не я, зробив це диво!

Кавомани

Апостол Павло писав:
«Хіба ви не знаєте, що ваші тіла — то храм Святого Духа, Який є у вас і Якого ви маєте від Бога, і що ви не належите самим собі? Бо ви викуплені за ціну. Отож прославляйте Бога у вашому тілі та у вашому дусі, що належать Богові» (1 Кор. 6:19, 20).

Ці тексти відкривають нам, що належне піклування про наше тіло є не просто релігійним приписом, а й моральним обов'язком. Ми лише розпорядники Його майна. На жаль, мало хто сьогодні замислюється над тим, як нам жити, що їсти і що пити, щоб залишитися здоровими, а сліпо йдуть на задоволення своїх бажань, апетиту.

Багато хто на собі відчув, що відмовитися від напоїв, які містять кофеїн, так само важко, як і від куріння чи алкоголю. Кофеїн шкідливо впливає на серце, шлунок, нерви й навіть внутрішньоутробний розвиток дітей. Ефект кофеїну такий: клітини людського організму починають функціонувати на рівні активності, що перевищує передбачений Богом. Тому лікарі попереджають своїх пацієнтів, які мають серцеві та шлункові захворювання, щоб разом з відмовою від куріння вони перестали вживати й кофеїн. Іншим негативним чинником споживання кави є його здатність сприяти виникненню раку. На сьогодні це найбільш серйозне звинувачення, що впливає з результатів наукових досліджень. Хоч сам кофеїн не визначають як канцерогенну речовину, але виникнення ракових клітин пов'язують із уживанням напоїв, що містять кофеїн.

Чай, крім кофеїну, містить інший шкідливий складник — дубильну кислоту. Ця сильної дії речовина використовується для фарбування шкіри. Шкідливий вплив високого вмісту цукру в напоях, що містять кофеїн, також є достатнім підґрунтям для виключення їх з дієти. Смертоносний ефект рафінованого цукру загрожує добром самопочуттю кожного любителя газованих напоїв.

Досить часто можна побачити секретарів і начальників, які сидять за своїми робочими столами з цигаркою в руці, чашкою кави та кока-колою. Хто не чув їхнього звичайного пояснення: «Якщо я не вип'ю чашку кави чи кока-коли, у мене розколюється голова». Вони кажуть правду. Кофеїн насправді знімає головний біль, але такий же ефект досягається і за вживання певної дози морфіну. Тимчасовий заспокійливий ефект усуває біль, проте щоденне вживання кофеїну розхитує делікатні нервові закінчення, приводячи їх у дедалі більш плачевний стан, і вимагає щоразу більших доз заспокійливого.

Рабська прив'язаність до цього наркотика, що є найбільш сумним, ускладнює протікання вагітності. Незважаючи на свідчення медицини

про згубний вплив алкоголю, куріння та кофеїну на майбутню дитину, вагітні жінки продовжують вливати отруту у своїх малюків, які ще не з'явилися на світ. Можливо, і можна зрозуміти жінку, котра через безглузду пристрасть свідомо ризикує власним життям і здоров'ям, але як вона може так свідомо наражати на небезпеку життя своєї дитини? Відповідь на це запитання розкриває усю глибину проблеми наркотиків.

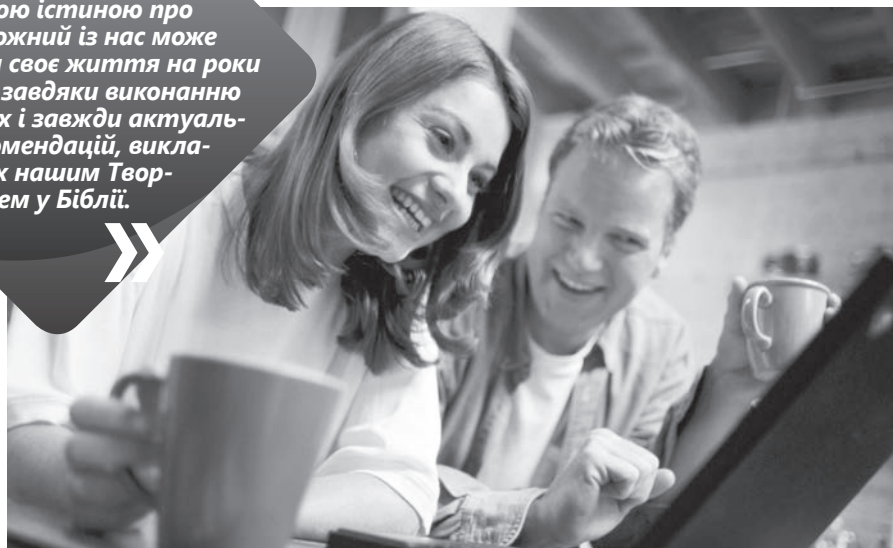
Як кинути? Питання складне. Після того, як воля була ослаблена роками попуризації шкідливих звичок, де людині знайти силу чинити опір мо-

вильно харчуватися — жити довшо» навів результати статистичного дослідження питання про довголіття, проведеного за заході США. Аналіз зроблено на підставі вивчення свідочств про смерть, виданих на адвентистів Каліфорнії, порівняно зі свідочтвами, виданими на померлих не адвентистів. Порівняння даних показало, що в середньому адвентисти живуть на шість років довше, ніж інші каліфорнійці.

Серед адвентистів смертність від ураження різними формами раку нижча на 70%, від захворювання легень — на 68%, від туберкульозу — на 88%, від емфіземи легень — на 85%. Інсульти вражають адвентистів на 46% рідше, інфаркти — на 60%.

І знову ми бачимо переконли-

«І знову ми зустрічаємося з переконливою істиною про те, що кожний із нас може продовжити своє життя на роки всього лиш завдяки виконанню практичних і завжди актуальних рекомендацій, викладених нашим Творцем у Біблії.»

гутньому потягу до цих наркотичних речовин? Для більшості внутрішніх резервів волі виявляється недостатньо. Насамперед треба припинити, відмовитися від задоволення, пов'язаного зі шкідливою звичкою. У конфлікті, що виник, необхідно мобілізувати всі існуючі ресурси. Потім молитися. Надійтеся на виконання могутніх Божих обітниць, які обіцяють подарувати повну перемогу.

Не робіть спроби відмовитися від будь-якої звички, поганої з точки зору моралі чи здоров'я, поступово. Це не дасть результатів. Насправді це поглиблює страждання. Хтось може заперечити, що ми намагаємося відібрати в людей багато чого. Звичайно, перестаратися можна в будь-якій справі. Занадто багато картоплі чи бобів також може бути шкідливим для людини. Однак правильне розуміння цієї проблеми краще сформулювати так: «Повне утримання від усього шкідливого і помірне, розумне споживання корисного». Хіба в цьому не міститься достатньо мудрості?

Пол Харві у своїй статті «Пра-

ву істину про те, що кожний із нас може продовжити своє життя на роки всього лиш завдяки виконанню практичних і завжди актуальних рекомендацій, викладених нашим Творцем у Біблії. Замість того, щоб відчувати себе обманутим чи обділеним, нам треба радіти від усвідомлення того, що Бог любить нас настільки, що відкрив нам Свої секрети довголіття і щастя. Апостол Іван записав: «Улюблені! Тепер ми Божі діти, але ще не виявилось, що будемо. Знаємо, що коли Він з'явиться, ми будемо подібні до Нього, бо побачимо Його таким, який Він є. І кожний, хто має цю надію на Нього, очищає себе, як і Він чистий» (1 Івана 3:2, 3).

Чи достатньо у вас віри й мужності прийняти богонатхненний припис, здатний продовжити ваше життя й дати спокій? Станьте ж швидше на шлях, ідучи котрим, будете добре підготовлені як до життя тимчасового, так і вічного.

Джо КРУЗ

План спасения

В глубинах нестареющей Вселенной,
Где «совершенство» —
не абстрактный звук,
Есть Божий дом, заведомо нетленный —
Дом, где живёт наш самый верный Друг.

В тот миг, когда Адам прильнул устами
К запретному плоду, вдруг узнав о зле,
Из тех глубин незримыми лучами
Стремился план спасения к земле.

Мой Друг — Он и сейчас меня коснулся.
Я — только вздох, а Он уж тут как тут.
Прижал к себе, глазами улыбнулся,
Шепнул: «Пойдём домой, тебя там ждут».

Светлана Гавела,
г. Саратов

Проблема спілкування

Як познайомитися з людиною? «Хіба це така велика проблема?» — запитаєте ви. «Звичайно, ні!» — відповідь один. «Звичайно, так!» — скаже інший. Чому момент першого знайомства різними людьми сприймається не однаково?

Усі ми різні. Комунікабельні люди — ті, для кого поговорити з незнайомою людиною не становить труднощів. Вони відкриті, говіркі, завжди знайдуть тему для бесіди й одразу беруться допомагати.

Сором'язливі люди — неговіркі, для них розпочати бесіду з незнайомою людиною дуже важко, вони хвилюються, губляться, і від цього ще більше соромляться. Як же подолати зніяковілість і розпочати розмову?

«Як ви вважаєте, що означає бути сором'язливою людиною?» — запитала я в групи підлітків. Це були дуже комунікабельні хлопці й дівчата. «Я знаю, — відповів найбільш говіркий, — це людина, яка тримається за стінку!» Усі розсміялися. А між іншим, цей хлопець якоюсь мірою був правий. Нерішучість у спілкуванні — це своєрідне «тримання за стінку». Маленька дитина боїться зробити перший самостійний крок, боїться відірвати ногу від підлоги, бо думає, що впаде. Вона простягає рученята, усміхається, хоче ступити, але.. не наважується. Те саме відбувається із сором'язливою людиною. Вона дуже хоче щось сказати, іноді навіть вже підібрані слова, але вимовити їх не може. Що робити?

По-перше, запитайте себе: «З якою метою я хочу познайомитися з цією людиною?» Добра мета може надихнути на контакт.

По-друге, подумайте, чи є в тієї людини якісь проблеми, чи можете ви допомогти їх вирішити? Запропонуйте свою допомогу, і розмова зав'яжеться сама собою, а з нею — і добре знайомство.

Один молодий чоловік сидів у літаку і з великою напругою придумував першу фразу розмови з дівчиною, яка сиділа поруч. Нарешті він запитав: «Перепрошую, ви також летите в цьому літаку?» Більш безглуздої ситуації не придумаєш. Але якби він запропонував допомогти їй розставити речі, знайомство неодмінно б відбулося. Запам'ятайте: якщо ви пропонуєте допомогу, ніколи не виглядатимете нерозумним. При цьому усміхайтесь, дивіться людині в очі. Це викликає довіру й бажання прийняти допомогу.

А взагалі сором'язливість і неговіркість — зовсім не вада. Біблія каже: «Не бракує гріха в веломовності, а хто стримує губи свої, той розумний» (Прип. 10:19).

Якщо сором'язливість є хворобливою, тоді з нею треба боротися. Але якщо це просто риса характеру, тоді можна дякувати Богові за ваш стриманий характер!

Олена Двінянінова

Телеканал «Надія» представляє:

ЧТО ЕСТЬ ИСТИНА?

5 DVD
ДИСКІВ

47 грн. + доставка

Відоме запитання Пилата «Що є істина?» останнім часом набуває особливої актуальності. Ведучі програми представляють аргументований біблійний погляд на виклики сучасності, зосередивши увагу на Тому, Хто є «Дорога, і Правда, і Життя».

Щоб замовити цю та іншу продукцію, пишть:

zakaz@hopechannel.info

Поштова адреса:
Телеканал «Надія»
а/с 36, м. Київ, 04071

Заказ дисків по телефону:

0 800 50 157 80

(Дзвінки зі стаціонарних телефонів безкоштовні)

066 707 000 5

093 50 157 80

098 707 000 5

Християнський радіотелецентр

«ГОЛОС НАДІЇ»

Слухайте нас на Першій програмі
Українського радіо:

Субота 17:30-17:45

Неділя 08:55-09:00;

Другій програмі Українського радіо
«Промінь» (FM 105):

Понеділок 11:55-12:00

Вівторок 18:15-18:30

04071 Київ-71, а/с 36,
«Голос Надії»

Наша адреса:

ЗДОБУВАЙТЕ
ДУХОВНУ
СИЛУ

«А вставши вранці, ще вдома, Він вийшов і попрямував у пустинне місце й там молився»
(Марка 1:35).

Оскільки життя Ісуса було сповнене довіри до Отця та підтримувалося постійним спілкуванням із Ним, Його служіння було непохитним і непомильним. Щоденно зазнаючи спокус, постійно відчувачи протидію з боку вождів народу, Христос знав, що має зміцнювати Свою людську природу за допомогою молитви. Аби бути благословенням для людей, Він повинен був спілкуватися з Богом, отримуючи від Нього силу, наполегливість і твердість.

Спаситель любив усамітнюватися на горі, де спілкувався зі Своїм Отцем. Удень Він ревно працював за для спасіння чоловіків, жінок та дітей від загибелі. Він зціляв хворих, потішав засмучених, повертав по-

мерлих до життя, давав надію і радість зневіреним. Після завершення денної праці Ісус щовечора залишав міську метушню і схилявся в молитві перед Своїм Отцем. Часто протягом усієї ночі Він підносив до Отця Свої прохання. Але після таких годин спілкування Він повертався натхненним, бадьорим, готовим до виконання Свого обов'язку та до будь-яких випробувань.

Чи відчувачуть Христові служителі спокуси й люті удари сатани? Усе це пережив Той, Хто не знав гріха. Під час страждань Він звертався до Свого Отця. Будучи Сам джерелом благословення й сили, Він міг зціляти хворих і воскрешати мертвих, міг наказати бурі, і вона підкорялася Йому; однак Він молився, часто із сильним зойком і сльозами. Він молився за Своїх учнів і за Себе, ототожнюючи Себе з людством. Він був могутнім Прохачем. Як Князь життя, Він воло-

дів силою, перебуваючи в єдності з Богом, і перемагав...

Найбільш успішно навчають і проповідують ті, хто в покорі серця надіється і покладається на Бога, прагне Його керівництва та благодаті. Пильнувати, молитися, працювати — ось девіз християнина. Життя справжнього християнина — це життя постійної молитви. Він знає, що світла й сили одного дня недостатньо для боротьби і випробувань дня прийдешнього. Сатана постійно змінює свої спокуси. Щодня ми потраплятимемо в різні обставини; і щоразу, коли опинимось в новій для нас ситуації, нас оточуватимуть досі невідомі нам небезпеки та постійно атакуватимуть нові несподівані спокуси. І тільки завдяки отриманим з Неба силі і благодаті ми можемо мати надію протистояти спокусам та виконувати покладені на нас обов'язки.

МИСТЕЦТВО НЕ СПЕРЕЧАТИСЯ

В одному гірському селі жив чоловік, який був відомий тим, що ніколи ні з ким не сперечався. І якось приїхав до нього кореспондент, щоб написати про нього у Книзі рекордів Гіннеса. І між ними відбулася така розмова:

— Скажіть, а це правда, що ви прожили більше дев'яносто років і жодного разу не сперечалися?

— Так, це правда.

— І що, взагалі ні з ким і ніколи?

— Взагалі ні з ким і ніколи!

— І навіть з власною дружиною?

— Навіть з дружиною.

— І навіть зі своїми дітьми?

— Навіть з дітьми.

— І що, за дев'яносто років жодного разу?

— Жодного разу.

— Ніколи-ніколи, ні з ким, ні з ким? — продовжував кореспондент, усе більше нервуючись.

— Так, — спокійно відповідав дід. Кореспондент (червоніючи та дратуючись):

— Та не може такого бути, щоб ви за все життя ні разу ні з ким не сперечалися!

— Сперечався, сперечався... — погоджуючись, відповів дід.

БІБЛІЙНИЙ
СЛОВНИК

Перст (слов.) — 1. Палець. «Вони в'яжуть важкі, непосильні тягарі й кладуть на плечі людей, а самі пальцем своїм не хочуть їх поворохнути» (Матв. 23:4) — тут Ісус говорить про книжників та фарисеїв.

2. Міра довжини, яка приблизно відповідає ширині пальця (близько 2 см). «А стовпи — вісімнадцять ліктів високістю одного стовпа, і шнурок на дванадцять ліктів оточував його, а грубина його — чотири пальці» (Єрем. 52:21).

Персть (слов.) — порошок, тлін, пил. «Бо знає Він створення наше, пам'ятає, що ми — порошок» (Псал. 103:14).

Скарбничка

Перлина, яка завжди з тобою!

www: lifesource.org.ua

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, то можете це зробити через банк.

Наші реквізити:

Ідентифікаційний код:
ЄДРПОУ 19350731
Адреса: 04107, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
Рахунок: 26006149457
МФО 380805
Найменування банку
«РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ» у м. Києві

Щомісячна газета «Вічний Скарб»

Видавець — християнське видавництво «Джерело життя»

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай

Головний редактор видавництва: Лариса Качмар

Відповідальний редактор: Євген Кучерявенко

Добір матеріалів: Віліна Меркулова

Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Коректори: Ганна Борисовська, Інна Джердж, Світлана Романчук

Дизайн та верстка: Юлія Смаль

Наклад: 100 000 прим.

Адреса: 04107, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А

e-mail: dzherelo@ukr.net; тел.: (044) 428-84-38

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

Свідectво про державну реєстрацію
Серія KB №8176 від 03.12.2003